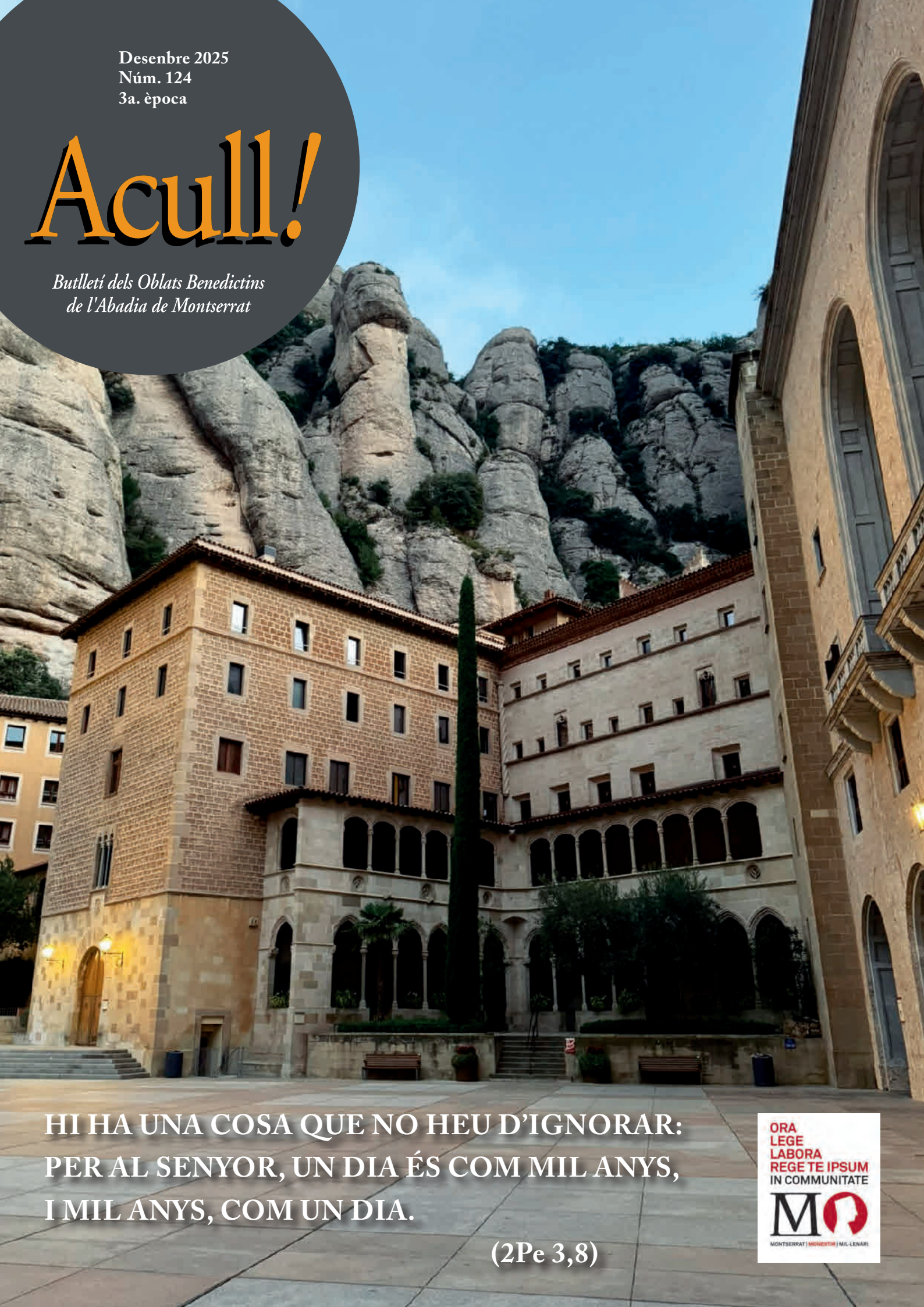

Desembre 2025
Núm. 124
3a. època

Acull!

*Butlletí dels Oblats Benedictins
de l'Abadia de Montserrat*

HI HA UNA COSA QUE NO HEU D'IGNORAR:
PER AL SENYOR, UN DIA ÉS COM MIL ANYS,
I MIL ANYS, COM UN DIA.

(2Pe 3,8)

ORA
LEGE
LABORA
REGE TE IPSUM
IN COMMUNITATE

MONTSERRAT | MONESTIR | MIL LENARI

Acull!

*Butlletí dels Oblats Benedictins
de l'Abadia de Montserrat*

SUMARI

- 3 PREÀMBUL
- 4 EL LEMA DEL MIL·LENARI
- 5 CONGRÉS MUNDIAL D'OBLATS – 2023
 - Marie-Madeleine Caseau*
 - Donato Ogliari*
 - Gregory Polan*
 - Papa Francesc*
- 34 ENS PARLA EL CONSILIARI
 - Jordi Castanyer Bachs*
- 40 CRÒNICA
 - EXCURSIÓ A MERITXELL I LA SEU D'URGELL
 - Teresa Maria Castanyer Bachs*
- NOTIFICACIONS
 - 42 NOU ABAT PRIMAT I NOU ABAT PRESIDENT
 - 43 ENTRADES I OBLACIONS
 - 45 ELS NOSTRES DIFUNTS
 - 47 CALENDARI D'ACTIVITATS 2026

Desembre 2025
Núm. 124
3a. època

Foto portada: Monestir de Montserrat

Imprimeix: Agpograf
Mare de Déu de Montserrat, 154
08930 Sant Adrià del Besòs, Barcelona

Dipòsit legal: B-2907-1996

PREÀMBUL

Era el març del 2022 quan va sortir el darrer *ACULL!*, el número 123. Ara, a les darreries del 2025, teniu a les mans el 124. Han passat dos anys i mig ben bons. No l'escrivim pas, aquesta constatació, amb cap mena de satisfacció. Ben al contrari: ens dol –i potser n'hem de demanar gràcia– aquest llarg temps en què, per diverses raons, no hem editat cap nou exemplar. I ens dol sobretot perquè es tracta d'una revista prou digna que els oblats, segur que la majoria –i no solament els oblats sinó també una colla de simpatitzants que la rebeu– aprecieu prou.

Ens referiem a diverses raons; sí, més enllà d'una certa negligència hi ha dues raons que feien plantejar la conveniència de continuar aquesta publicació. D'una banda el fet que disposem d'una Web que els darrers anys s'ha anat ampliant i actualitzant –i que hi ha ganes que aquest creixement, amb noves seccions, no s'aturi– feia pensar que *l'ACULL!* seria menys necessari, prescindible i tot. D'altra banda hi ha l'aspecte econòmic. La despesa anual més important dels Oblats és la publicació tres vegades l'any d'aquesta revista, i hi ha dos factors que hi tenen molt a veure: l'augment dels costos i la minva d'oblats i simpatitzants. Pel que fa al primer cal recordar, a més, que ja fa quasi 20 anys que la majoria d'aportacions voluntàries no han estat modificades; i pel que fa al segon, i malgrat que pràcticament cada any hi ha hagut noves oblacions –però que no compensen les molt nombroses defuncions sobretot de fa uns anys–, cal saber que el nombre actual d'oblats és un

xic menys de la meitat que érem aleshores.

Tot i no menystenir de cap manera les raons adduïdes ni els esculls que acabem d'esmentar la Junta actual ha cregut convenient reprendre la publicació de *l'ACULL!* Volem pensar que aquesta decisió serà ben vista, que la revista pot continuar essent un molt bon complement a la Web i que les dificultats que podíem trobar-hi poden ser salvades. Pel que fa al cost –hem de dir que ens hem inclinat, com a únic canvi, per un paper lleugerament més senzill– estem segurs que tots entendrem que hi hem de col·laborar en la mesura que cadascú pugui, la qual cosa serà objecte d'explicació en una carta i de més informació, si calia, en l'Assemblea ordinària que celebrarem en la pròxima Laetare. I pel que fa al nombre d'oblats, amb l'ànim que ens dona el fet que ben aviat 10 persones faran l'oblació i que son també uns quants els qui aviat començaran el noviciat, tenim l'esperança, i la confiança, que estem en una etapa de creixement ni que sigui moderat. A més, tenim la intenció de fer-ne difusió, de la revista, per diversos mitjans, la qual cosa, al seu torn, pot fer que hi hagi noves vocacions a oblats de Montserrat. Déu ho faci.

La Junta actual, dèiem. Sí, aprofitem aquestes línies per recordar que fruit de la votació feta el març i de la reunió de la nova Junta que tingué lloc el 6 d'abril, l'actual està formada per la Montserrat Alavedra, presidenta, en Jaume Calmet, en Martí Terés, en Jordi Carbonell i, com a consiliari, el pare Jordi Castanyer (vegeu la carta del 16 d'abril). No

podem sinó agrair el servei i la bona feina duta a terme per l'anterior president, en Jordi Carbonell, i tota la Junta amb la col·laboració d'algun altre oblat.

Ens fa goig que aquesta represa de *l'ACULL!* coincideixi amb la celebració del Mil·lenari –ni que sigui en els darrers compassos– del nostre monestir. Per això hem volgut que hi constés no solament el logotip corresponent, en un angle de la portada dedicada al Monestir, sinó també una explicació, ni que sigui breu, del lema que ha anat ressonant al llarg de tot l'any. D'ençà del darrer *ACULL!* s'han succeït diversos fets en relació als Oblats i al món benedictí, alguns dels quals els trobareu a les Notificacions. Però hem dedicat bona part d'aquest número al Congrés Mundial d'Oblats que va tenir lloc a Roma el 2023: tres conferències i una al·locució del sant pare.

Amb molt de goig, doncs, amb contrast amb aquell sentiment de dol amb què començàvem aquest preàmbul, saludem aquest nou *ACULL!* que teniu a les mans. I ho fem oberts als suggeriments que ens vulgueu fer i amb voluntat ferma d'oferir-vos-en de nous.

Montserrat Alavedra Farell,
presidenta
Jordi Castanyer Bachs,
consiliari

EL LEMA

El treball de reflexió que des de fa anys s'ha dut a terme per preparar el Mil·lenari de l'any 2025 ha decantat finalment en un lema basat en la famosa divisa benedictina ora et labora i complementat per l'experiència monàstica de deu segles de vida monàstica arreu del món i, especialment, en el camí realitzat a Montserrat.

És un lema basat en cinc ítems que no només defineix la vida monàstica sinó que expressa què pot aportar el monaquisme benedictí a la societat i al món contemporani. Es tracta, doncs, d'una síntesi d'aquella saviesa que sant Benet va demostrar en tant que coneixedor dels monjos, però sobretot en tant que coneixedor de l'autèntica naturalesa humana.

Aquest lema el podem començar a llegir des de la seva base per anar-ne desgranant els valors que conté fins arribar al cim que no és altre que Déu.

In communitate

Què és Montserrat? Montserrat és, certament, una comunitat monàstica benedictina. Però Montserrat també és una comunitat més gran, formada per tots aquells homes i dones que s'hi senten identificats. Aquesta gran comunitat ens ensenya que conjuntament podem caminar cap al futur sense por, amb força, amb esperança.

Rege te ipsum

La tradició monàstica ens ensenya que conèixer-se a si mateix i prendre el control de la pròpia vida és la font de l'autèntica llibertat. Aquella llibertat que ens permet viure d'acord amb uns principis i uns valors que donen sentit a la nostra existència i que en definitiva ens fa comprendre que l'autèntica felicitat està a posar-se al servei dels altres.

**ORA
LEGE
LABORA
REGE TE IPSUM
IN COMMUNITATE**

MONTERRAT | MONESTIR | MIL·LENARI

Labora

És llavors que podem entendre que el treball es converteix en un instrument de realització personal i de transformació del món. L'esforç, la constància, la tenacitat, el treball ben fet i pacient són propis de l'inconformista, d'aquell que creu que un món millor és possible.

Lege

Llegir com a símbol de cultura i la cultura com a expressió de

la bellesa de l'ànima humana. Des d'antic els monestirs han estat llocs de transmissió del coneixement: les biblioteques, els escriptors o la música en poden ser exemples ben clars. La cultura eleva l'esperit humà i l'apropa a Déu.

Ora

La pregària és el cim d'aquest lema com és també el cim de la vida. Ens ensenya a sortir de nosaltres mateixos i a transcendir vers aquell Déu de Jesucrist que és l'autèntica Bellesa, l'autèntica Veritat, l'autèntica Bondat i l'autèntic Amor.

Aquests elements que integren el lema del Mil·lenari de Montserrat 2025 són la proposta que la vida monàstica benedictina pot fer als seus contemporanis. Mostren que la vida té sentit si es viu coherentment amb uns principis, mostren que la felicitat és possible si posem

les nostres capacitats al servei dels altres, mostren que Déu ens empeny constantment a ser millors persones i a construir una societat millor.

CONGRÉS MUNDIAL D'OBLATS

ROMA 2023

Del 9 al 16 de setembre del 2023 es va celebrar a Roma el Vè Congrés Mundial d'Oblats benedictins. Van assistir-hi els oblats Jordi Carbonell, aleshores president, Jordi Gubern i Montserrat Alavedra i el nostre consiliari, el pare Jordi Castanyer. Va ser realment una ocasió d'universalitat –hi participaren oblats d'uns 25 països, de tots els

continents–, de contactes i diàlegs molt enriquidors, d'escoltar i compartir les aportacions diverses que hi feren els 3 conferenciant i en diversos tallers. El Congrés organitzà també dues visites molt significatives del món benedictí: Montecassino i Subiaco. I, finalment, el darrer dia, el papa Francesc rebé tot el grup en audiència privada i ens adreçà una profunda al·locució, després de la

qual volgué saludar un per un tots els participants. Com que aquest és el primer ACULL! que surt d'ençà d'aleshores ens ha semblat adient publicar-hi tant les tres conferències, que ha calgut traduir de l'anglès –la de la priora de Vanves ha resultat especialment complicada pel seu estil– com també el parlament papal, que va pronunciar en italià.

EXPLORANT LES NECESSITATS FORMATIVES DEL FUTUR

Marie-Madeleine Caseau *

Introducció

Reunits per avançar junts i aprendre de la saviesa de la Regla de sant Benet, procedents dels quatre punts cardinals, som una cèl·lula de l'Església aquest 10 de setembre del 2023, aquí i ara, una cèl·lula del Cos Místic de Crist, cridats a formar una assemblea sinodal. Un gran repte, segur, d'aquell que és l'Esperit, el Gentil Hoste dels nostres cors, el centre de la pregària, una de les dues mans del Pare, segons una de les expressions de sant Ireneu. Sempre hi ha el risc de descarrilar portats pel Maligne, l'enemic que sembla la zitzània. Prenguem el risc, ja que tenim el goig de viure, de lluitar

sota l'estendard del Crist, el nostre veritable Rei, l'altre mà del Pare. No estem sols, estem acompanyats per tota l'Església, per l'Església del cel i per l'Església pelegrina. Sant Ireneu, Teilhard de Chardin, Benet XVI, entre altres, i tots els nostres contemporanis, amb tres grans textos ben actuals: del Papa Francesc, l'encíclica "Laudato Si"; la seva carta apostòlica del juny del 2022, "Desiderio desideravi"; i l'*Instrumentum laboris*, que ens parla de l'Església en procés sinodal: comunió, participació, missió... En seguirem els camins que hi estan indicats.

Metodologia: en llegir el tema enviat als oblats vaig tenir ganes de treballar lliurement la saviesa

de la Regla, de deixar que l'Esperit guiés la meua *lectio*, el meu treball, amb el risc de fer certes barreges, les de la vida pel que fa als meus compromisos i trobades. Aleshores, el full de ruta que m'havien enviat va sorgir de sobte dels correus electrònics que tenia guardats. Quina sorpresa en llegir el tema que m'havien proposat!: **Explorant les necessitats formatives del futur.** Un bonic full de ruta de quatre punts, amb molts interrogants, amb molts camins... Un full de ruta, tipus GPS. De sobte, una gran por! La meua incapacitat per seguir cap dels itineraris suggerits. Per què no es pot fer una marrada, un descans o fins i tot una escapada més aventurera en escriure un

article? Per què no es pot reunir, en un marc determinat, el fruit d'un llarg passeig pel jardí de la vida? I de sobte et ve la idea: les dues ales, la de la fe i la de la raó m'han acompanyat arreu els últims mesos. Com una abella benedictina, més que un orador cartesià, en aquest primer dia del Congrés us ofereixo una cullerada de mel de les mil flors d'avui. Una cullerada de mel del Déu de l'avui (*hodie* de Déu), mel del seu Amor per nosaltres, mel com a aliment per continuar el camí i tornar a Aquell de qui ens hem allunyat.

El meu avui? Tots som membres de l'Església universal, fent el camí sinodal. Per la meua banda, sóc president de la meua petita Congregació benedictina de Santa Bathilde, encara jove, fundada l'any 1921, amb la voluntat missionera de respondre a la crida del Papa Pius XI a establir la vida religiosa, i per tant també la vida monàstica, als llocs on no existeix encara. Estic familiaritzada amb els nostres monestirs de Madagascar, Vietnam i Benín, i estem donant suport als inicis de la vida monàstica a Etiòpia.

El nostre avui: estem vivint un canvi radical en la civilització que és alhora prometedora i preocupant. Una crisi després d'una altra, deixant al darrere molts problemes. La crisi climàtica que el Papa Francesc ens insta a afrontar; el

paràgraf 13 de 'Laudato Si' diu: *"El repte urgent de protegir la casa de tots inclou la preocupació d'unir tota la família humana en la recerca d'un desenvolupament sostenible i integral, ja que sabem que les coses poden canviar. El Creador no ens abandona, mai no ha fet marxa enrere en el seu projecte d'amor, no es penedeix pas d'haver-nos creat. La Humanitat encara posseeix la capacitat de col·laborar per a construir la casa comuna"*.

Som aquí, formem part d'aquest món canviant. Hereus, cohereus, responsables, de vegades impotents davant dels reptes cada cop més complexos, hem de donar-hi resposta, hem de mostrar l'esperança que hi ha dins nostre i que ens identifica. És un gran repte inventar una *nova manera de ser Església* al cor del nostre món desorientat, que ha perdut el contacte amb Déu. No és ara el moment de fer un balanç de la situació, però sí cal tenir en compte algunes paraules clau: fe, compromís, inestabilitat, institucions, maltractament, mal ús, mentides, individualisme, cultura de la mort, guerra, violència, dignitat, llibertat, responsabilitat..., un autèntic rosari de *paraules clau*. Depèn de cadascú obrir alguna d'aquestes capsas i explorar-les! L'aprenentatge partint de l'exploració... Junts, siguem com les abelles que recullen el pol·len i el porten al rusc per fer mel. Per a nosaltres és la mel de la saviesa que hem d'oferir al món, no com a experts sinó com a fervents fills i filles del mateix Pare, com a alegres cercadors de Déu, com a humils treballadors plens de l'Esperit. Per

a una bona cullerada de mel que us ofereixo comento uns quants nèctars que he aplegat:

1. Els nèctars:

1.1 Nèctar teilhardià

Per donar el to, o "no tirar fletxes a la lleugera" segons una expressió d'aquell místic i home de ciència, ell diu que l'home no és el centre de l'univers, més aviat és *la fletxa ascendent de la gran síntesi biològica*: "Des que Jesús va néixer, que va deixar de créixer, que va morir, tot ha continuat avançant perquè Crist encara no està totalment format. Encara no ha reunit al seu voltant els darrers plecs de la seva túnica humana i d'amor que formen els seus fidels. El Crist místic encara no ha assolit el seu ple creixement, ni tampoc el Crist còsmic. Tots dos es troben, simultàniament, en estat de ser i d'esdevenir; i en la prolongació d'aquest procés té lloc l'últim de tota activitat creada. Crist és el punt final de l'evolució, natural, de tots els éssers; l'evolució és santa." (*Himne de l'Univers, LVIII*).

Teilhard impulsa un dinamisme nou, un estat de recerca permanent. Quan parlem de recerca permanent ens referim a evolució, moviment, prova i error, distància i, de manera més àmplia, el cosmos, el que ell anomena *noosfera*. Paraules que ens informen i ens formen: formem part d'aquesta dinàmica que va més enllà, i tanmateix la podem copsar sense agafar-la... com si l'albiréssim de lluny estant. Veure-la fa venir ganes d'acostarnos-hi, i la llum esdevé ombra, i "de cop som i ens convertim". Avui, aquesta cosmogènesi ens ensenya que l'evolució de la matèria va lligada a l'evolució espiritual. André Manaranche, un jesuïta, preguntava: "Podem continuar amb el vestit de Primera Comunió quan

som adults?” La ciència en constant evolució interroga la fe. ¿La ciència és per a nosaltres una quantitat enorme de coneixement o alguna cosa que està present en el nostre dia a dia per caminar i desafiar el món salvat? De Teilhard, doncs, guardeu-vos aquest nèctar de recerca contínua que ens desafia a articular la ciència i la raó al centre de l'actualitat humana. Recordem-

ne simplement aquestes paraules impressionants: “Crist encara no està totalment format. Encara no ha reunit al seu voltant els darrers plects de la seva túnica humana i d’amor que formen els seus fidels”. Som, doncs, plects de la seva Túnica humana i d’amor en el camí de retorn a Crist. Aquesta és una bona raó per creure en la necessitat de formació permanent; una bona raó per voler formar part d’aquest moviment final, i respondre-hi; una bona raó per convidar els nostres contemporanis a aportar llurs plects humans i d’amor per a l’única Túnica nupcial!

1.2. Nèctar bíblic

Tres mots de la mateixa arrel: formar, forma i formació. Fixem-nos en els dos primers:

Forma:

Nm 12,8: “A ell li parlo cara a cara, en visió oberta i no en enigmes: ell contempla la silueta [la forma]

del Senyor. Per què, doncs, us heu atrevit a parlar contra Moisès, el meu servent?”.

Is 44,13: “L’escultor amida la fusta amb el cordill, dibuixa amb mangra la imatge, l’entalla amb les seves eines, l’arrodoneix amb el compàs i li dona una bella forma humana, perquè visqui en un temple”.

Lc 3,22: “Tot el poble es feia batejar, i Jesús també fou batejat. Mentre pregava, el cel s’obrí, i l’Esperit Sant baixà cap a ell en forma corporal, com un colom, i una veu digué des del cel: —Tu ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m’he complagut.”

Formar:

Gn 2,7: “Llavors el Senyor-Déu va modelar [donà forma a] l’home amb pols de la terra. Li va infondre l’alè de vida, i l’home es convertí en un ésser viu.”

Jb 10,8: “Les teves mans m’han format, m’han afaiçonat amb tot detall: ¿i ara em voldries destruir?”

Sl 118,73: “Les teves mans m’han fet i m’han creat, dóna’m seny i aprendré els teus manaments.”

Sv 9,2: “Amb la teva saviesa has format l’home perquè sotmeti les criatures que has portat a l’existència, ...”

Sir 17,3: “Els va crear a imatge seva i per això els ha revestit d’un poder com el seu.”

Is 42,6: “Jo, el Senyor, t’he cridat amb benvolença, t’he pres per la mà i t’he format, perquè siguis aliança dels pobles, llum de les nacions.”

1Tm 2,13: “Perquè primer va ser format Adam i després Eva.”

Déu formà l’home amb les seves mans, a la seva imatge, segons la seva saviesa, perquè conegui la seva voluntat.

Sir 51,17: “Gràcies a ella [a la Saviesa] vaig ser capaç de progressar; per això, a qui me l’ha donada, jo li dono glòria.”

He 11,3: “Gràcies a la fe, com-
prenem que tot l’univers va ser creat

per la paraula de Déu i que, per tant, allò que veiem prové d’allò que no és visible...”

I Déu formà l’univers

Altres significats, pocs, en què Déu no és el subjecte.

Dn 13,48: “Ell, dret al mig de tothom, continuà: Israelites, ¿tan poc seny teniu que, sense examinar l’acusació ni comprovar si és certa, heu condemnat una dona d’Israel?”

Ga 4,19-20: “Fills meus, sento dolors de part com si us tornés a infantar, i no els acabaré fins que Crist no quedi format en vosaltres. Voldria ser ara mateix al costat vostre i trobar el to adequat, perquè no acabo de saber com parlar-vos.”

Col 3,15-17: “Que la pau de Crist regni en els vostres cors, ja que per a obtenir aquesta pau heu estat cridats a formar un sol cos. I sigueu agraïts. Que la paraula de Crist habiti en vosaltres amb tota la seva riquesa; instruïu-vos i encamineu-vos els uns als altres en tota mena de saviesa; moguts per la gràcia de Déu, canteu-li en els vostres cors amb salms, himnes i càntics de l’Esperit. Tot allò que feu, sigui de paraula, sigui d’obra, feu-ho en nom de Jesús, el Senyor, donant gràcies per mitjà d’ell a Déu Pare.”

Podem captar ràpidament **la força d’aquest pol·len bíblic**: Déu forma l’univers i tot el que conté, forma l’home a la seva imatge i dona a l’home l’Esperit perquè formi el Crist viu en l’home. Pau desplega la imatge i diu: “Vosaltres sou un sol Cos”, i ens dona el programa del Mestre Formador: l’Esperit. El Pare desitja per a nosaltres aquesta talla d’home perfecte, l’Esperit ens és enviat per compartir la seva vida. Quina exhortació sentim? Deixa que la Paraula de Crist habiti en vosaltres; instruïu-vos i amonesteu-vos els uns als altres amb tota saviesa. I com?, a través de salms,

lloances, himnes... Aleshores, a què porta la formació? A lloar Déu en tot moment, en totes les coses, a fer-ho tot en nom del Senyor Jesús i oferir honor, glòria i lloança al Pare per mitjà de Crist.

Una crida: tenir una Bíblia, tenir un salteri. Tingueu-los... i obriu-los!

1.3. Nèctar patristic

Un Pare de l'església m'ha captivat des de fa més de vint anys, gràcies a haver tingut el privilegi de treballar amb Ysabel de Andia, directora de recerca al CNRS (Centre national de la recherche scientifique) i especialista en Ireneu de Lió. Sota la seva direcció vaig treballar "la formació de l'home segons sant Ireneu de Lió". Una gran professora! Us dic això per destacar els fonaments de la nostra pregunta: què passa amb la formació?

La pregunta plantejada per Ireneu al llibre IV d'*Adversus Hæreses*, "No podria Déu haver fet perfecte l'home des del principi?" (IV, 38,1), situa el problema de la creació de l'home en el teló de fons d'una triple controvèrsia teològica amb els gnòstics, és a dir:

- El Demiürg, l'ordenador del món, és impotent per a crear l'home perfecte des del principi? De fet, quina concepció de Déu defensava Ireneu contra els heretges?

- Per què Déu no va crear l'home perfecte des del principi? Davant la concepció gnòstica de les tres

natures de l'home, quina concepció de l'home afirma Ireneu?

- Hi ha salvació de la carn? A quin concepte de temps, de mort i, per tant, de carn s'oposa Ireneu?

A partir d'aquesta triple polèmica veiem el futur de l'home en una perspectiva de l'economia de la salvació. L'antropologia d'Ireneu se situa dins la soteriologia, dins de la salvació de l'ésser humà, a la llum de la recapitulació. Caracteritza el futur de l'home com un increment, una progressió. Ireneu s'oposa als gnòstics, que es proposaven "fer cordes amb la sorra" (I, 8,1). Per fer-ho, opta per donar "amb tota senzillesa, veritat i candor" (I, Pr), les llavors per refutar les seves doctrines i teixir les cordes que mantenen el pal dret, fort i resistent als diferents atacs: "Jesucrist, nostre Senyor, que pel seu Amor sobreabundant, es va fer el que nosaltres som, per fer-nos el que Ell és" (V, Pr).

A 'Adversus Hæreses', Ireneu desenvolupa explícitament la qüestió de la progressió humana. Quan diu progressió diu formació. Com l'infant Adam, l'ésser humà acabat de néixer està cridat a assolir la caritat perfecta que l'Esperit ha vessat en el seu cor i, així, amb la participació d'aquest mateix Esperit, esdevenir «perfecte com és perfecte el Pare celestial» (Mt 5) en adquirir el poder de l'Increat. Ireneu marca els llibres II i III amb l'afirmació de la regla de la veritat, que s'aprofundeix així: "Una ment sana, circumspecta, pietosa, enamorada de la veritat, es dirigirà a allò que Déu ha posat a disposició dels homes i que n'ha fet el domini del nostre coneixement. És a aquestes coses on s'aplicarà amb tot el seu ardor; és en elles on progressarà..." (II, 27, 1), «Aquest home..., romanent en el seu amor, en la submissió i en l'estat de gràcia, rebrà d'ell una glòria més gran, progressant fins a arribar a ser

com Aquell que va morir per ell...» (III, 20, 2). (III, 20, 2).

Basant-se en la llei de la veritat rebuda dins l'Església, "l'escala del nostre ascens a Déu" i "dels seus pits" (IV, 24, 1), Ireneu desenvolupa la seva resposta i dona els mitjans per adherir-s'hi, a través de la **fe il·luminada** i de la **fe il·lustrada**: aquesta és, efectivament, la manera de progressar, de fer-nos participants de la naturalesa divina, de respondre a la nostra vocació d'homes, de fer-nos lliures amb la llibertat dels fills de Déu.

El camp semàntic és interessant de destacar: **en primer lloc**, el vocabulari que indica **el temps**: al principi, al final, inicialment, al mig (p. ex.: III, 24, 1), primer, després, finalment, recentment, durada, extensió: perdurar, perllongar, perseverar. **Després** hi ha el vocabulari que indica **una acció o un passatge**. Aquest esdevenir s'orienta cap a la individualització del temps: ascens (p. ex.: III, 17, 2), créixer, augmentar, esdevenir (p. ex. II, 34, 2), acostumar-se, exercitar, buscar i trobar. **Finalment**, el vocabulari que indica **un estat**: ser, existència, existir; llavor, inacabada; nen, adult; finalització, completar; maduresa, fruita; perfecció, perfeccionar (p. ex.: III, 12, 5). Aquesta senzilla enquesta semàntica revela una inducció, caracteritzada per un primer estat, un pas en el temps que condueix a un estat final. Aquest pas en el temps es pot veure com l'interval de progressió, un interval obert a la infinitat d'Aquell que és l'Increat. Aquest pas és el temps de l'esdevenir, que travessa la durada per florir a l'eternitat. Per tant, la fe il·lustrada és il·luminada per i en aquest temps de convertir-se... Les imatges escollides per Ireneu tenen dos registres al llarg de la seva obra, enriquint-se mútuament:

- imatges vitals: planta, llavor, creixement, fructificació, animal, nen, maduresa, adult

- imatges musicals: ritme, melodia, simfonia, polifonia, afinació.

Aquestes imatges són de representació, de creació, i estimulen el procés creatiu. Així es desenvolupa progressivament el concepte de l'home que s'acostuma a la simfonia de l'amor i s'obre al silenci de la contemplació. Per a Ireneu, aquesta revelació no és en cap cas una ciència reservada als iniciats, sinó que *"havent-la rebut de nosaltres com a llavors, com a simples inicis, faràs que el que t'hem expressat en poques paraules doni fruit abundant en l'amplitud del teu esperit, i presentaràs amb força als qui són amb tu allò que, encara que insuficient, t'hem donat a conèixer"* (I, Pr 3).

Com jo, podeu escoltar algunes de les saboroses càpsules que donen un sabor especial a la nostra cullerada de mel. En destaco tres: la fe il·luminada; el treball de representació i creació de les imatges escollides; i la capacitat de cadascú per dur a terme i compartir les llavors de la Paraula.

Resumeixo la collita abans de continuar: **Una crida a viure la Bíblia i el Salteri, habitada per una Fe il·luminada, treballada, fecunda: sí, tots en som capaços.**

1.4. Nèctar benedictí

Uso el mateix mètode semàntic en la recerca de paraules que trans-

metin dinamisme transformador, fe il·lustrada i compromís en l'escola de sant Benet.

Una paraula clau, el portal de la Regla: **Escolta**; una segona paraula, el portal del costat: **Escola**; la tercera, el que passa pel portal: **Deixeble**; i la quarta, l'acció que explica el pasatge: **Estudiar**, meditar, per a trobar l'objectiu: **el retorn al Pare**. Cinc paraules com cinc flors plantades al cor de Déu. Això dona un pol·len molt especial per a la cullerada de mel: **una escola per a cada deixeble que vol tornar al Pare, escoltant i estudiant**. Això no és limitador, antic, sinó una visió per al segle XXI del que l'Esperit ens pot fer veure i viure a la manera del nostre pare sant Benet, que va veure el món com un punt lluminós! Només llegiré dos passatges de la Regla:

Del Pròleg: *"Cal que establim, doncs, una escola del servei diví. En instituir-la, no esperem haver d'establir res d'aspre, res de feixuc. Però si mai, seguint el dictat d'una justa raó, calia quelcom una mica més rigorós, per a esmena dels vicis o per a conservació de la caritat, no abandonis de seguida, esfereït de terror, el camí de salvació, que al començament ha de ser forçosament estret. Però, avançant en la vida monàstica i en la fe, s'eixampla el cor i es corre per la via dels manaments de Déu en la inefable dolcesa de l'amor. Així, no decantant-nos mai del seu mestratge i perseverant en la seva doctrina dins el monestir fins a la mort, participarem dels sofriments del Crist amb la paciència, a fi que merescuem de compartir també el seu regne. Amén."*

L'escola és un lloc no només per corregir els propis vicis i salvaguardar la caritat sinó també per avançar i progressar pel camí dels manaments per participar del regne de l'amor. La progressió

i l'avenç es proposen, doncs, com una manera de realitzar el pla d'amor del Pare en una perspectiva d'aprenentatge continu. Fundar aquesta escola és comprometre's per sempre amb l'estabilitat. Hi ha moltes perspectives d'actualitat en el nostre món canviant i inestable, sense altres punts de referència que els que triem nosaltres mateixos. La de sant Benet és una escola que ensenya la doctrina de la fe, com retornar al Pare per la vida i la felicitat i, alhora, camí de participació, a través de la paciència, en els sofriments de Crist. Quina gosadia!: presentem la vida a l'escola de sant Benet com una pedagogia de participació, per la paciència, en els sofriments de Crist, encara que tenim una formulació més atractiva: *"Proclamem la teva mort, Senyor Jesús, proclamem la teva resurrecció, esperem la teva vinguda a la glòria"*. Torno aquí al centre del que estem parlant, al centre de la nostra fe, el Crist mort i ressuscitat per nosaltres, que ens crida a participar a la seva vida i ens dona accés al Pare. Viure la Regla és optar per respondre a aquesta crida, a esdevenir deixebles de Crist, portant el fruit de l'Esperit arreu del Regne.

Sant Benet parla de la **lectura**, de les eines de l'art espiritual i de l'**estudi**. Llegeixo un segon fragment, molt breu (8,3): *"L'estona que queda després de les vigílies, els germans que ho necessitin l'esmerçaran en l'estudi del salteri i de les lliçons"*. Algunes traduccions parlen d'estudi: l'estudi dels Salms. Comparem-ho amb 58,5: *"Després s'estarà al noviciat, on han d'estudiar, menjar i dormir"*. Estudieu, llegiu i mediteu les Escriptures, els salms i els llibres dels pares catòlics *"que ensenyen el camí correcte per arribar al nostre Creador"* (73,4). Recordem aquesta insistència a

ensenyar, a demanar que s'estudii, que es mediti, que es llegeixi, i a mostrar el camí cap al Pare, el Creador. Ascendint cap als cims de l'amor mitjançant la pràctica de les bones obres. Una coherència diàfana destaca en la vida del monjo, coherència entre escolta i pràctica, deixeble i mestre, germà i comunitat, L'èmfasi està clarament en un camí de creixement, a través de la conversió, la lloança i el servei.

Sant Benet ens ofereix, sens dubte, una experiència preciosa, la recerca de nèctars variats amb olors de conversió, de lloança i de servei extrets del pou de les Escriptures, a través de la meditació, de l'estudi i de l'abandó en Déu com una participació pacient en els sofriments de Crist.

Resumeixo la collita abans de continuar: **Una crida a inscriure el nostre camí de conversió, lloança i servei** en el camí de tornada al Pare, a través de la participació en els sofriments de Crist. **Una pedagogia per començar.** Hi ha molts altres nèctars, però aquests quatre són suficients per avui. L'abella recull pol·len amb les extremitats abans de tornar al rusc i treballar per produir una varietat de productes: cera, pròpolis, gelea reial, mel i fins i tot verí. Fem-hi una ullada abans d'entrar al rusc.

2. Pol·lens

2.1. Pol·len antropològic

L'home viu la recerca d'ell mateix: "Què és l'home, perquè te'n records?" Això no és cap novetat. Com diu l'Eclesiastès: "Res de nou sota la capa del sol". El que és nou és l'acceleració de la ciència, que ha alterat profundament les nostres referències antropològiques i fins i tot les ha capgirades. No podem obviar les grans qüestions ètiques

i el mareig que provoca la falta de reflexió sòlida. Una pregunta porta a l'altra: de l'home superior fins a la intel·ligència artificial són molts els fluxos i refluxos que les xarxes amplifiquen fins a explotar, fins al punt de provocar autèntics tsunamis existencials. Quina mena d'homes i de dones som?. A quins homes i dones ens dirigim? En quina mena d'homes i de dones ens estem convertint? Lluny dels bàrbars a què fa referència sant Benet al Pròleg. Però n'estem tan segurs? Aquest home, aquesta dona superiors, dotats d'intel·ligència artificial, d'una voluntat omnipotent, d'un desig d'immortalitat, d'un afany pronunciat pel benestar individual sense patiment, d'un interès espantós pel consum, no tenen algunes coses en comú amb l'home bíblic? Por, desconfiança, desig, set de felicitat, capacitat d'engendrar, amor, tendresa, perdó, gratitud, meravella, creixement, paraules. El pare Timothy Radcliffe assenyala aquest camí de l'encarnació: "Les nostres paraules donen vida o mort, creen o destrueixen. En el punt culminant del drama que es desenvolupa, la passió, hi ha les últimes paraules de Jesús a la creu. Són precioses per a nosaltres perquè és allà on arrela la convicció que les paraules humanes són realment la recerca d'un destí últim on podem arribar. Les nostres paraules poden ser maldestres i no fan sinó acariciar la superfície del misteri,

però no són buides". ("Set paraules de Crist a la creu", p. 13). El lloc de les paraules en la nostra visió antropològica contemporània és arreu. Sabeu millor que jo que ja no sabem parlar ni escriure; tot està amb sigles, abreviatures i altres paraules condensades, sms, paraules minimalistes o logorrea.

Per tant, veig **la relació entre l'home i la paraula com el fonament de la cultura del diàleg** que el Papa Francesc intenta fomentar a l'Església i al món. Sí, la primacia de la paraula, la primacia del diàleg que és la primacia del misteri.

2.2. Pol·len filosòfic

Continuem amb la nostra collita de pol·len i recorrem a un filòsof alemany contemporani, Hartmut Rosa. En un moment del qüestionament climàtic, del paper de l'home en la degradació del món, fa una mirada intransigent i rigorosament analítica a la situació de l'home en un món que vol posseir, tenir al seu abast, sempre disponible. "El motor cultural d'aquesta forma de vida que anomenem moderna és

la idea, la felicitat i el desig de fer el món disponible. Però la vitalitat, el contacte i l'experiència real neixen de la trobada amb allò no disponible. Un món completament conegut, planificat i dominat és un món mort. No es tracta d'un descobriment metafísic sinó d'una experiència quotidiana: la vida es viu en la interacció entre allò que està disponible i allò que, tot i no estar disponible, ens "observa". Tot passa, per dir-ho així, en aquesta línia fronterera... (pàg. 6)

El mateix Rosa defineix així la seva hipòtesi de treball: *"En la mesura que els membres de la modernitat tardana pretenem, a tots els nivells – individual, institucional i estructural –, posar el món al nostre abast, el món sempre ens planta cara en forma "d'agressió", o amb una colla de punts d'agressió, és a dir, objectes que s'han de conèixer, assolir, conquerir, dominar o utilitzar, i és precisament en això que la vida, que consisteix en experiència vital i de trobada, sembla que ens porta a evadir-nos, la qual cosa, ens porta a la por, a la frustració, a la ràbia i fins i tot a la desesperació, reaccions que després s'expressen, per exemple, en un comportament políticament impotent basat en l'agressivitat."* (p. 9)

Hi ha dues paraules ineludibles: disponibilitat i no disponibilitat, que estructuren la recerca de Rosa, començant per l'acceleració del món, que li sembla impossible de frenar. Si no podem frenar les coses, què podem fer? Tornar a la terra la seva part no disponible perquè pugui ressonar amb allò que es rep, s'agafa i s'assimila. De fet, per simplificar les coses, la nostra relació amb el món es pot entendre com un consum a tots els nivells. Consum de tot el que està disponible, tot el temps, a tot arreu, per tothom. Des de la collita fins a l'extracció de minerals preciosos, passant per la recerca d'energies renovables,

operem sota aquesta modalitat de consum, fins a tal punt que hem establert un dia d'excés, un dia a l'any, entre finals de juliol i principis de agost, quan el nostre consum anual de la terra supera el que produeix durant tot l'any. Estem devorant la terra de manera exponencial. Això és cert en tots els àmbits, i aquest consum, que mai no queda satisfet, porta a la frustració, a la ràbia i a la desesperació, que a la vegada porta a la violència i crea una cultura de la mort. Deixar al món la seva part no disponible significa integrar allò que ens ha estat donat, permetre-li fer un camí i així ressonar i respondre, produint, a través d'una esquerda fèrtil, un espai fecund de vida, de diàleg i d'intercanvi, de llavors d'una cultura de sobrietat, de diàleg i de fraternitat.

És un tema a tenir en compte. Durant un any com a priora vaig estar comentant la Regla a la llum d'aquesta reflexió filosòfica. Vam descobrir fins a quin punt érem consumidors, no prou responsables i conscients que tot està lligat i que la nostra petita part és essencial per al progrés del món. La nostra comprensió del món actual ha de tenir en compte el que ha destacat Rosa: *"la no disponibilitat deriva del procés de posar a disposició les coses produeix una alienació radical."*

El programa modern d'ampliació de l'accés al món, que l'ha transformat en un munt de punts d'agressió, produeix de dues maneres concomitants la por al silenci del món i a la pèrdua del món: on «tot està disponible», el món ja no té res a dir-nos; on s'ha tornat no disponible d'una manera nova, no podem escoltar-lo més perquè ja no és accessible". (pàg. 140)

No és pessimisme desconsiderat sinó una crida seriosa a mirar les nostres inconsistències, les nostres paradoxes, les nostres contradiccions, per discernir les nostres ressonàncies i mirar els nostres llocs de disponibilitat i no disponibilitat. Hem d'aprofundir en les frustracions i les ires que s'expressen a les nostres vides personals, a les nostres comunitats i a la societat.

Aleshores potser podrem descobrir millor què esdevindrà disponible en el consentiment, no en el que ens està prohibit o rebutjat o simplement perdut perquè ho teníem com a dominadors. Des d'aquest fonament filosòfic postmodern mantinc aquesta frontera entre disponibilitat i no disponibilitat, i per tant consum/integració, acceleració/ressonància. En qualsevol cas, un canvi de posició metafísica comporta un canvi d'hàbits.

No he parlat de la formació, sempre subjacent perquè és punt d'inici i de final, però espero que ho hàgiu entès.

2.3. Pol·len sociològic

Una breu mirada a aquesta flor de la societat, que és particularment específica de cada país i continent. Les extremitats de les nostres abelles estan plenes d'aquest pol·len, basat en el nostre enfocament antropològic i filosòfic.

A “*Les ressources de la foi*”, Henri Jérôme Gagey dialoga amb els promotors d'una pastoral de generació i els corrents postliberals americans, que alguns de vosaltres coneixeu més que jo. A continuació l'autor mostra com estan sorgint formes de vida cristiana compromeses amb el servei a la humanitat. Sortides de la religió, intensificació de les creences i invenció de la societat, es tracta d'inventar noves maneres de viure en un món marcat per l'hiperconsumisme. Cito un passatge força llarg que resumeix bé el nostre propòsit: el mateix HJ Gagey cita Gilles Lipovetsky (p. 222):

“Com podem posar en perspectiva el paper del consumisme a les nostres vides? Com podem fomentar interessos i passions diferents del consum? Hem d'inventar o desenvolupar maneres d'infondre a la gent el gust per la cultura, el descobriment, la creativitat, el treball i el compromís, i el desig de construir la seva identitat de maneres diferents del consum. Els canvis que vindran seran impulsats per pensar en nous objectius i significats, noves perspectives i prioritats en la vida. Quan la felicitat s'identifiqui menys amb la satisfacció del major nombre de necessitats i la interminable renovació d'objectes, el cicle de l'hiperconsum s'acabarà.

Aquest canvi sociohistòric no implica la renúncia al benestar material ni a la desaparició de l'organització del mercat, dels estils de vida, sinó a un nou pluralisme de valors, una nova valoració de la vida per eliminar els obstacles al desenvolupament de la diversitat del potencial humà. Es tracta d'una tasca gegantina... perquè tota una civilització s'ha construït al voltant del consum. No demana una revolució en els modes de producció sinó una profunda redefinició de les escoles i l'educació”.

El pol·len aporta un matís particular al nostre pensament, lligat a l'hiperconsum abordat des d'un punt de vista sociològic. És un atractiu per consumir diferent, un aprenentatge que comença amb l'educació: família i escola.

Sens dubte la formació inicial és necessària per revertir un estat de coses, però és realista aquest gegantí objectiu? Fins a quin punt hem de saturar el consum abans de poder esperar aturar-nos i fer les coses d'una altra manera? La crisi de la covid encara és present a la nostra ment: un abans i un després. És així? Ho dubto... Una pregunta per a tots!

2.4. Pol·len teològicoclesial

Una darrera sortida de la nostra laboriosa abella: direcció a la XVI Assemblea Ordinària del Sínode dels Bisbes, “Per una Església sinodal: comunió, participació i missió” amb l’*Instrumentum laboris*. Aquest document va ser enviat primer als participants perquè hi

poguessin treballar. Un document al qual tenim accés. Depèn de nosaltres escollir allò que avui ens és útil, bo i necessari.

He conservat el punt A2: el capítol 1 es titula “Per a una Església sinodal: una experiència integral”. L’A1: “Els signes característics d’una Església sinodal” i l’A2: “Un camí a seguir per a l’Església sinodal: conversa en l’Esperit”.

Aquesta dinàmica, nascuda de l’Església i donada per l’Església, ens arriba avui i ens toca. Som aquí, cridats tots junts per fer el nostre propi camí, per deixar-nos portar per aquest benaurat vent de Pentecosta. La JMJ ja ha donat els seus fruits, i l’*Instrumentum* encara està en els seus inicis. Depèn de nosaltres veure els canvis que aquest camí de vida fomenta, demana i genera aquesta manera de viure. Som una gran família, vivint sota la mateixa Regla, fruit de la mateixa intuïció, la de l’Esperit que va sorprendre l’home de Déu, Benet, per ensenyar-li a romandre sota la mirada de Déu, en una recerca incansable de la seva Pau, i per tant del seu Rostre, descobert en cada persona que trobem. L’Esperit ens convida a aquest “*habitare secum*” (“conviu amb si mateix”) per atrevir-se amb les fronteres de la fraternitat, escoltant la Paraula, meditant-la, celebrant-la, posant-la en pràctica, no sols en secret sinó en comunitat. Un lloc d’estabilitat, el punt més alt, un punt d’inflexió, una roca soterrada a la cova interior des de la qual el públic crida: “*Tingueu pietat de mi, sóc un pecador*”.

Com a benedictins haurem d’estudiar realment com fer nostre aquest nou dinamisme eclesial: com podem caminar junts per discernir en l’Esperit allò que ens diu a les Esglésies? L’esquema proposat em sembla clar, amb les diferents fases

presentades, que ens resulten força familiars quan practiquem la *lectio* i la *lectio* en grup. Una revolució per a la nostra Església d'avui que el Papa Francesc està sembrant com bon gra. Sobre què cau ara aquest bon gra? He escollit un sol tema com a pol·len formatiu (n. 42):

“Tenint present la importància de la conversa en l’Esperit per animar l’experiència viscuda de l’Església sinodal, la formació en aquest mètode, i en particular dels facilitadors capaços d’acompanyar les comunitats en la seva pràctica, es percep com una prioritat a tots els nivells de la vida eclesial. i per a tots els batejats, començant pels ministres ordenats amb esperit de coresponsabilitat i obertura a les diferents vocacions eclesials. La formació per a la conversa en l’Esperit és una formació per a ser una Església sinodal”.

Aprenuem també que aquesta Església sinodal ha de ser sobretot una “Església que escolta” i, en conseqüència, té el “desig de ser humil, i sap que ha de demanar

perdó i que té molt a aprendre”. **No és això el que sant Benet proposa com a camí cap a la vida i la felicitat?** Ella “*s’alimenta sense parar de la font del misteri que celebra en la litúrgia*”, durant la qual “*experimenta una unitat radical, expressada en la mateixa pregària*”, però en la “*diversitat*” de llengües i ritus. **No és això el que sant Benet proposa com a camí de conversió que porta al Pare?** Es tracta d’una Església “*de discerniment, en la riquesa de significats que aquest terme pren dins de les diferents tradicions espirituals*”. **No és això el que sant Benet proposa com a camí de conformitat amb Crist, utilitzant les eines de l’art espiritual?** Estem en un moment favorable, encara que laboriós i dolorós, en plena renovació de l’Església, que afecta tots els sectors. El document preparatori n’especifica alguns, com ara la necessitat de “*formació integral, inicial i permanent*” de tots; l’“*esforç*” per renovar el llenguatge de la litúrgia, les homilies, la catequesi,

les arts sagrades i totes les formes de comunicació. A Lisboa, el Papa ho va subratllar als joves universitaris: “*Sigueu pelegrins del coneixement...*” **No és això el que proposa sant Benet com a forma de cercar Déu, escoltant la Paraula, posada en pràctica en la vida fraterna i de lloança?** El nèctar i el pol·len no es col·loquen l’un al costat de l’altre, preciosament guardats per l’abella recol·lectora; tot es transforma gràcies a una alquímia única del rusc per produir els seus fruits i donar la mel. **No és això el que sant Benet proposa com a camí de desapropiació per fonamentar l’estabilitat de la comunitat?**

3. La nostra cullerada de mel d’avui

Deixem enrere el dia i entrem en la nit, la foscor del rusc, el lloc de treball, el lloc de la interioritat, el lloc de la transformació. Aquest és el nostre lloc de formació, de conversió contínua. I aleshores, què hi està passant?

3.1 La conformitat amb Crist: l'objectiu de la formació

La formació és, doncs, un procés que no és només una qüestió de contingut, durada i conceptes a aprendre. És una predisposició interior que es va formant i transformant progressivament, i que està destinada a adquirir una profunda estabilitat. Creixement, progressió. Nèctar d'Ireneu de Lió.

Formació per **imitació**: copiem un model, el més destacable dels quals és Crist, ell mateix imatge perfecta del Pare. Una gràcia i un perill: la gràcia del context relacional, la relació mestre/deixeble, ben coneguda pels pares del desert. Perill: la imitació que la informàtica redueix en un copiar/enganxar que substitueix l'altre, ocupa el seu lloc i, per tant, l'elimina. És un perill que ha posat de manifest René Girard al llarg de la seva recerca etnològica. La imitació porta a la violència i al caos.

Formació **seguint les petjades de Crist**, la *seqüela Christi*: seguim un Mestre, Crist, en el millor dels casos, caminant amb ell. Aquest és un procés que comporta un canvi de direcció efectiu, una confiança absoluta i un compromís personal i també emocional. El perill és que aquest seguiment sigui extern al jo, sense compromís del cor, dels sentiments, sense integració, com si conduís amb GPS... comportament fidel, obediència cega, sense tenir en compte la persona que camina.

Formació **per identificació**, com va exhortar sant Pau als Filipencs: “*Tingueu els mateixos sentiments que tingué Jesucrist*” (Fl 2,5). Submergir-se des de fora cap a dins, des del seguiment, imitació, integració, ja no consumir sinó integrar els sentiments que acompanyen les paraules i els gestos. El nèctar bíblic i filosòfic. Es tracta de domesticar les

vibracions interiors de la vida, sentir, experimentar compassió, veure la vida segons l'etimologia de *phroneîn* (saviesa d'actuació davant d'una determinada situació) que utilitza sant Pau. “*Crist esdevé, doncs, la forma de la persona que s'està formant, no només la norma de les seves accions i el rastre que segueixen els seus passos*” (Cenini). De fet, la formació ens transforma perquè Crist es forma en nosaltres i ens transformem en membres de Crist, *concorpòris* amb Crist (Ireneu). Aquest camí baixa fins al fons del cor, fins als poders instintius més existencials, amb els seus recursos i debilitats, per engendrar-nos com a homes nous, modelats segons els sentiments de Crist.

En darrer terme, la formació és el pas de la imatge a la semblança, una total i profunda identificació amb el Fill, a través d'un lent procés de conformació i assimilació als sentiments del Fill Únic, del Fill obedient, del Servent sofredre, de l'Anyell innocent, ofert en sacrifici.

No és aquest lent procés de creixement el que proposa sant Benet quan funda una escola de servei del Senyor, “*participant amb paciència dels sofriments de Crist per esdevenir dignes hereus del seu Regne*”?

3.2 Fusió dels elements constitutius

Com es produeix aquest lent procés de formació de l'home nou, estimat i salvat per Crist? Com podem acollir i participar en aquest nou engendrament, la gestació del Fill en nosaltres mitjançant l'obra del Pare i la força de l'Esperit? Com podem respondre amb un compromís global i integral de tot el nostre ésser, sigui humà, psicològic, emocional o espiritual?

La passió pel Senyor anima, afavoreix, el nostre engendrament, una mena de revitalització permanent, podríem dir una actualització perpètua, possible per l'Esperit vivificant, donat a cadascú segons la gràcia del Pare, per al bé de tots. La Passió del Senyor obre aquest camí, des de l'*esbarzer ardent* de l'experiència inicial, passant pel *vent suau* del desert, fins a la trobada cara a cara tan desitjada. La solitud, el silenci, el recés, la pregària que porta a la contemplació, fa obrir en nosaltres una conversió interior, un creixement en el coneixement i l'amor de Déu. En el camí, amb els peus fermes a terra, en la realitat de cada dia, a través de mediacions també ordinàries i quotidianes, el Pare ens atreu a grans línies per convertir-nos en fills adoptius, pelegrins del futur, fins “fins que tots plegats arribem a la unitat en la fe i en el coneixement del Fill de Déu, a formar l'home perfecte, a la talla pròpia de la plenitud del Crist.” (Efes 4,13)

Tot és material per a l'acció creadora, modeladora i transformadora de Déu. Ens toca aportar aquest material, aquests detalls a vegades minúsculs de la vida, com un *got d'aigua fresca*, un *coixí al vaixell* o un *tros d'herba verda*. A nosaltres ens toca nodrir-nos, sàviament: ni massa, ni massa poc, equilibradament, variat, de vegades indigerible però necessari, deixant un gust amarg, per tornar-hi; nèctar, pol·len del camí ordinari, però excepcional, nèctar extraordinari, pol·len com aquest Congrés, la JMJ, el Sínode, un retir espiritual, una sessió de formació. La nostra capacitat d'integració – sense hiperconsum– anirà creixent i s'obrirà a poc a poc, no per donar respostes a tot, per dominar-ho tot, per saber-ho tot sinó, al contrari, per donar sentit a la vida, als límits,

al patiment, a la mort. D'això es tracta, conformar-se al Fill, vers els *alts cims de l'amor*. Llavors, tot es pot acollir, reunir-se per oferir-ho, en aquest lloc privilegiat que és la litúrgia.

El papa Francesc, un pastor atent a tots, ensenya. La seva Carta apostòlica, *Desiderio desideravi* (juny de 2022) ofereix pistes de reflexió per ajudar-nos a contemplar la veritat i la bellesa de la celebració del misteri pasqual. La clau ja apareix al títol, "*Tinc desig d'un gran desig*". Déu ens desitja. Tinguem-ho clar: "*Déu ens desitja amb un gran desig*". "*Déu, a través del nou fet de l'Encarnació... arriba a desitjar ser menjat per nosaltres*" (n. 24). La font, el cor de Déu, l'acte d'amor de Crist que dona la seva vida per tornar-nos al Pare. Beurem d'aquesta font abundantment amb el desig d'obrir-nos a l'amor amb el qual som estimats. El nostre desig és, en efecte, resposta al desig primordial de Déu. La ressonància lliure i única de cada persona com a membre del Cos de Crist, ressonància perquè és la integració i la simfonia de la salvació com a missió.

M'agradaria destacar alguns punts de *la Carta*; fixem-nos en els paràgrafs 34-36, on ens anima a començar, continuar i perseverar en una formació seriosa a la litúrgia, que ens configura. La litúrgia ens *submergeix al forn de l'amor de Déu* (n. 56) per convertir-nos en éssers de desig. La formació en la litúrgia implica l'art de celebrar. *Ars celebrandi* "*és una de les maneres de cuidar els símbols de la litúrgia i créixer en una comprensió vital*". Aquest art es transmet, evoluciona, amb regles, coneixements i aprenentatges que "*es fa per la litúrgia i a través de la litúrgia*", ja que, en part, és fent que aprenem. La dinàmica sapiencial de la pràctica com a pedagogia.

"*Ah, quin art estem cridats a aprendre per anunciar la Paraula, per escoltar-la, per deixar que inspiiri la nostra pregària, per fer-la convertir en la nostra mateixa vida? Tot això mereix la màxima atenció—no formal ni merament exterior sinó viva i interior— perquè cada gest i cada paraula de la celebració, expressada amb «art, conformi la personalitat cristiana de cada individu i de la comunitat».*" (n. 53)

Som nodrits i dotats d'una paraula poderosa que obre els nostres horitzons com a Oblats del segle XXI: a través de la celebració del Misteri Pasqual ens convertim en allò que rebem, en Aquell que rebem, a través de l'art de celebrar. Arribats a aquest punt, atrevim-nos a fer un salt de fe com a cecs de naixement, com a samaritanes assedegades, com a pelegrins d'Emaús desanimats: el Misteri Pasqual és un misteri de mort i resurrecció, un camí cap a la llibertat, un capgirament de mentalitats, d'expectatives i perspectives. "*No perfecte, però feliç*" segons el títol del llibre de fra Michael Davide, un monjo benedictí italià. (Ed. Salvator 2015). Ell fa una crida a "*una espiritualitat pasqual que generi una ètica del fracàs capaç de cuidar i curar les ferides, en lloc d'espolsar-les al judici que desanima i menysprea*". (pàg. 37)

3.3 Pedagogia del dubte, la insatisfacció, la por i el patiment: espiritualitat Pasqual.

Ara estem integrant tot el que hem recollit pel camí, per entendre que estem, sí, en èxode, en canvi, en moviment cap a fora, en transformació, partint de la Creu

de Crist, de la seva Salvació el matí de Pasqua: “*Maria*”, “*Rabuni*”. Sant Pau predica amb força la bogeria de la Creu de Crist, el nostre camí, la nostra vida, la nostra alegria. De “*tot s’ha complert*” a “encara no acabat”, la dinàmica del provisional, la dinàmica de l’Esperit, provoca el dubte i la frustració dels creients. Jesús ha obert i segueix obrint camins: de la por a l’amor, del patiment i la mort a la vida. Els obre en nosaltres, per la docilitat i la disponibilitat al poder de la seva resurrecció que fa la seva obra, la del creixement. Com escriu l’esmentat Cencini: “*L’alternativa al creixement no és l’statu quo sinó la regressió*”. (p. 45)

La Bíblia mostra la por i el dubte, des del relat del Gènesi “*Adam, on ets? He tingut por i m’he amagat...*” fins a l’Apocalipsi, passant pels deixebles que dubten de Jesús en l’escàndol de la Creu: “*Home de fe, per què dubtes? “Feliç el qui creu sense haver vist!”*” Som així: en resistència, debat i protesta al servei de la fe. Gosem caminar sense voler donar una resposta perfecta, una lliçó als

altres, una certesa arqueològica, intocable. Som éssers que dubtem davant el nostre Déu que es revela a la creu. “*Els qui van a la perdició tenen per una insensatesa la doctrina de la creu; però per a nosaltres, els qui som salvats, és poder de Déu*”. (1Co 1,18) Contemplem l’actitud de sant Pau per escoltar la nostra crida d’avui, per atrevir-nos a incloure el dubte en la nostra fe: “*Havia vingut a trobar-vos feble, temorós i tremolós. Quan us parlava i us predicava, no ho feia amb el llenguatge persuasiu propi de la saviesa humana, sinó amb el poder convincent de l’Esperit, perquè la vostra fe no es fonamentés en la saviesa dels homes, sinó en el poder de Déu*”. (1Co 2,3-5)

Sant Benet escriu la seva resposta i ens convida a seguir-lo, a córrer amb els ulls oberts a la llum que reconeix allò diví, amb el cor atent a la Paraula, amb un exèrcit de germans per resistir el dimoni... el servei del Senyor, el servei dels nostres germans, el servei de la fe viscuda i els dubtes assumits, “participarem dels sofriments del Crist amb la paciència, a fi que meresquem

de compartir també el seu Regne. Amén.” (RB Pr 50). Participació en tot moment, per tots els mitjans, en tots els llocs, en tot moment... a través del vincle de la fe que esdevé pacient cap al futur, paciència d’amor, passió d’amor. **Participació** que, per sant Benet, és **formació**.

Cencini defineix així la formació permanent: “*disponibilitat activa i constant per aprendre la vida de la vida (docibilitas) que s’expressa en un conjunt d’activitats ordinàries però també extraordinàries, vigilància i discerniment, ascetisme i pregària, estudi i apostolat, verificació personal i comunitària que ajuden a madurar diàriament en la identitat creient i en la fidelitat creativa de la pròpia vocació, les diferents circumstàncies i fases de la vida*”. (pàg. 82)

A manera de CONCLUSIÓ, una imatge i un atractiu

La imatge: pol·linització

Cada abella que passa d’una flor a una altra porta alguna cosa de si mateixa. Quan s’atura, deixa alguna cosa de si mateix, transformant el

món microcosmicament a través del fenomen de la pol·linització. ¿No estem cridats a inventar aquest nou art d'evangelitzar, per pol·linització, integrant el suport de la nostra oblatió, dels nostres vincles amb els nostres monestirs d'oblatió, dipositant aquest gust per la formació com a incorporació a la totalitat de Crist? ¿Loblat no seria així un missatger de pau, de llibertat a través de la lloança i la vida fraterna en relació al seu monestir d'oblatió? Si som realment portadors del Crist viu, amb el seu Esperit, sabrem com, com a Mans del Pare, fomentar nous camins de formació per a una bona humanització, divinització i, per tant, comunió a imatge de la vida trinitària de la qual venim i a la qual anem.

L'apel·lació: inculturació (aquí i ara)

Gaudium et Spes defineix la cultura com "aquell conjunt de dades personals i socials que marquen l'home, i que li permeten assumir i dominar la seva condició i el seu destí". (53 a 62). La cultura és, doncs, el mitjà pel

qual l'home esdevé humà, d'un lloc, d'un temps i, per tant, d'una cultura. Benet ja va adaptar la roba al lloc on vivia. Ens toca, doncs, continuar aquest procés d'inculturació de la nostra fe perquè s'arreli realment a tota la nostra vida: "tot està lligat". Creiem que "l'Evangeli allibera en la cultura els veritables valors que porta, i que la cultura expressa l'Evangeli d'una manera original i en revela nous aspectes". Per tant, potser ens toca crear una cultura de l'aprenentatge permanent integrant harmònicament les tres dimensions de l'ésser humà: la dimensió intel·lectual i cognitiva, la dimensió emocional i afectiva i la dimensió existencial i metodològica. (Cencini)

Emprenem el vol carregats d'aquell gust de mel, la *docilitas*, potser una mica amarga, però nutritiva: "aquella plena capacitat de l'esperit per emprendre, pròpia d'algué que no espera ordres del cel, però que pren la iniciativa de buscar en la realitat els recursos i les possibilitats de formació que necessita per al seu creixement" (Cencini). Felíx Congrés en conver-

FIFTH WORLD CONGRESS OF BENELECTINE OBLATES

09 - 16 September 2023
Primatial Abbey Sant'Anselm,
Rome, Italy

sa amb l'Esperit i que el mil·lenni, el 13 de juliol de 2024, de la mort de sant Enric, patró dels Oblats, sigui per a nosaltres una fita per comprovar la qualitat de la nostra fe i de la nostra formació!

Moltes gràcies!

* priora del priorat benedictí Sainte Bathilde (Vanves - França)

VIVINT LA NOSTRA CRIDA OBLATA AL SEGLE XXI

Donato Ogliari *

1. Com podem viure la Saviesa de la Regla en la nostra vida quotidiana?

Parlar de la saviesa de la Regla de sant Benet implica, en primer lloc, una operació que intenti retrocedir al context temporal i existencial al qual es refereixen les normes i exhortacions presentades en aquest escrit. Per comprendre un text del segle VI adreçat a una comunitat monàstica cal desprendre's el màxim possible dels nostres prejudicis i abordar-lo amb una perspectiva desitjosa de captar el que sant Benet volia transmetre'ns i com aquest text pot ser una font de saviesa per a les nostres vides avui.

D'una banda, estem en avantatge en l'esforç per comprendre-ho, considerant que la Regla benedictina, com va dir Jacques-Bénigne Bossuet, és un "compendi dels Evangelis". En conseqüència, una obertura dòcil i una adhesió sincera al missatge evangèlic haurien de generar una acceptació més fàcil del contingut de la Regla, que, en les seves línies principals, es remet a l'Evangelí mateix.

D'altra banda, els molts canvis profunds que estem vivint ens obliguen a enfrontar-nos amb una cultura que ja no és el dipòsit del pensament cristià i que ha posat a prova moltes certeses en les quals es basava l'existència quotidiana

de generacions de cristians. De fet, com ens ha recordat el papa Francesc, no vivim "en una època de canvis sinó en un canvi d'època" que, almenys a les societats occidentals, ha descartat una "ex cultura" del cristianisme, un procés que va començar amb la Il·lustració i que ha confinat la fe cristiana a una mena "d'exili cultural", perquè ja no es considera com l'únic vector de significat per a l'existència humana.

La interpretació del missatge evangèlic, i per tant de la Regla de sant Benet, ha de confrontar necessàriament aquests nous paradigmes culturals i els reptes que ens plantegen. La saviesa de la Regla de sant Benet ha de ser recuperada, doncs, en la seva essencialitat, on les normes i motivacions que la recolzen no estan subjectes a la moda del moment, i la seva inspiració original continua sent una transparència viva de l'Evangelí i una font d'inspiració. Només d'aquesta manera pot esdevenir un punt de referència fins i tot dins d'un horitzó cultural i existencial "líquid" –segons una expressió que

ha esdevingut famosa pel sociòleg Zigmunt Baumann–, molt diferent del passat.

No obstant això, aquests canvis no haurien de fer-nos por. Al contrari, haurien de reforçar la nostra fe en el Senyor que guia la història i encoratjar-nos a mirar les crisis i els reptes del nostre temps com a oportunitats a través de les quals Déu ens convida a llegir els "signes dels temps" mitjançant els quals continua fent-se present a la vida de la humanitat.

2. Hi ha una guia per a les nostres vides, a la Regla de sant Benet? Com poden els Oblats evangelitzar i viure amb responsabilitat en el món?

En aquest punt ens preguntem: pot la saviesa de la Regla de sant Benet servir com a guia per a aquells que, com els Oblats seculars, no viuen dins del refugi dels murs monàstics sinó que estan en contacte diari amb el món? Quins són els ensenyaments que avui els Oblats poden fer seus i testimoniar en la vida quotidiana? En altres paraules, com poden els Oblats ser ajudats a reconèixer les petjades de Déu en el món i ser evangelitzadors entre els homes i les dones del nostre temps, deixant-se inspirar pels valors continguts a la Regla de sant Benet?

2.1. La recerca de la pau

No és casualitat que la Carta Apostòlica amb la qual, el 1964, Pau VI proclamà sant Benet “Patró Principal d’Europa”, comenci amb les paraules “Pacis nuntius - Missatger de la Pau”. “Pax” és una paraula important en el món monàstic i sovint es troba gravada o pintada a les entrades o a les façanes dels monestirs com a bon desig per als qui entren.

Pax Vobis (Montserrat)

Però de quina pau es tracta? No simplement l'absència de guerra o un pacte entre classes socials, partits, empreses o organitzacions. Com sabem, tot això, per molt necessari que sigui, sovint és el resultat de compromisos polítics i actes d'equilibri. Estrictament parlant, no podem anomenar pau el que, dins d'una forma o altra de coexistència, ja sigui familiar o comunitària, es presenta com el resultat d'un acord mutu i tàcit de no interferència. La pau veritable i duradora, per a la qual el creient està cridat a lluitar diàriament, ve d'un trobament interior generat per la gràcia i sostingut per la gratuïtat de l'amor. Això significa que, per experimentar la pau dins les nostres relacions amb els altres i amb el món que ens envolta, és

necessari que, primer, acollim la pau com un regal de Déu i hi habitem. Per difondre-la al nostre voltant, és necessari que primer l'experimentem i l'estimem dins de nosaltres mateixos, que la guardem i la construïm dia a dia en els nostres cors, en els pensaments i en les accions. Només així serà possible esdevenir “pacificadors” (Mt 5,9) desemmascarant les pretensions egoïstes que s'amaguen en nosaltres i mortificant tot instint de dominació, d'apoderament, de violència sobre els altres.

La vida monàstica que preveu sant Benet és una vida centrada en la recerca de la pau. Amb les paraules del Salm 33 exhorta el monjo: “Cerca la pau i segueix-la”. La pau representa un aspecte fonamental de la seva Regla, i està íntimament vinculada a la recerca de Déu i a una vida harmoniosa amb un mateix, amb els altres, amb el món i amb la creació. És una pau que té, precisament, l'origen en Déu i que ens ha estat manifestada pel seu Fill Jesús: “Us deixo la pau, us dono la meua pau. Jo us dono la pau que el món no dona. Que els vostres cors s'asserenin i no temin” (Jn, 14,27). I novament, “Us he dit tot això perquè en mi trobeu la pau. En el món passareu tribulacions, però tingueu confiança: jo he vençut el món.” (Jn 16,33). La pau és un dels regals més preuats amb els quals Déu, en Crist Jesús, manifesta el seu pla d'amor per a la humanitat.

És en aquest context que s'han de comprendre les exhortacions de sant Benet a buscar la pau, i que és una transparència de l'amor de Crist que ha de ser entesa. Cal recordar els “instruments de les bones obres” (c. 4 de la Regla) on s'insta el monjo “a no donar una pau fingida”, és a dir, a controlar fins i tot amb gestos l'autenticitat dels motius interns que recolzen les seves accions, i a “fer les paus

abans que el sol es pongui amb els qui estan en discòrdia amb nosaltres”. El mateix “bes de pau” ofert als hostes que venen al monestir és el resultat de la pregària feta junts, és a dir, el reconeixement de la pertinença comuna a Déu. Finalment, fins i tot en l'organització del monestir, l'abat sempre ha de tenir al pensament la preservació de la pau i la caritat, els béns, de fet, més preuats d'una comunitat monàstica i que són signe d'un autèntic seguiment de Jesús.

Per sant Benet la recerca de la pau inevitablement ens condueix a buscar tot allò que és estimat per Déu i a sintonitzar amb la seva voluntat, fins i tot quan es tracta de comprendre els grans desafiaments del nostre temps, aquells que afecten la macro història. Benet mateix va intervenir concretament en un cas específic. Va ser l'encontre narrat per Gregori el Gran que va tenir lloc entre ell i el rei ostrogot, Tòtila. Benet va aprofitar l'ocasió per alçar la seva veu en defensa dels pobles que patien profundament a causa de les sagnants campanyes militars, els saqueigs constants als quals estaven sotmesos i les terribles devastacions que en resultaven. Ple de l'esperit profètic i la llibertat que li venia de la seva relació diària amb Déu, sant Benet es va enfrontar valentament al rei Tòtila: “Tu”, li va dir, “fas moltes males accions i n'has fet moltes. Penedeix-te d'una vegada per totes. (...) Des d'aquell moment”, va comentar Gregori el Gran, “(el rei) va ser menys cruel”. Quin contrast! D'una banda, Benet, l'home de Déu que, en nom de la veritable pau, s'enfronta impotent, però interiorment lliure i ric amb les armes de la fe, a un líder acostumat a les proeses i a semblar destrucció i mort! I tot i així, comenta Gregori el Gran, “gràcies a la intervenció del sant, la crueltat de Tòtila va ser en part mitigada”.

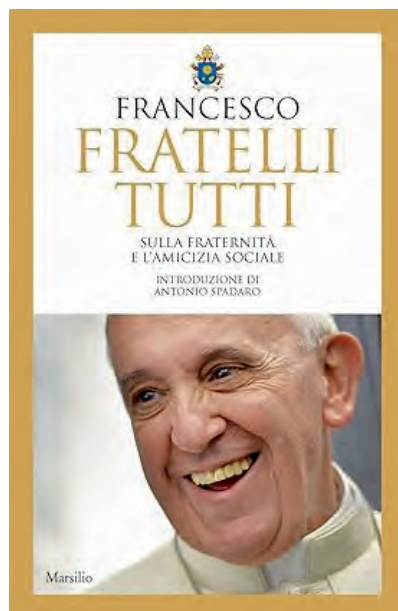
Benet, per tant, ens convida a desitjar i estimar la pau amb totes les nostres forces, i a sembrar-la i difondre-la en cada situació, amb paraules i maneres de fer a la nostra vida, sense perdre el coratge. Recordo aquí les paraules que Thomas Merton va escriure a un amic que es desanimava davant els fracassos d'una campanya per la pau: "No depenguis de l'esperança de resultats. Quan fas la mena de feina que has iniciat (...) pot ser que hakis de fer front al fet que la teva feina sembli inútil i fins i tot no aconseguieixis resultats (...). A mesura que t'acostumes a aquesta idea comences a concentrar-te no en els resultats sinó en el valor, la rectitud, la veritat de la pròpia feina". Mai no hem d'abandonar el valor, la rectitud i la veritat de la pau si volem mantenir-ne viu el desig i el compromís.

2.2. Respecte per cada ésser humà

La Regla de sant Benet també té un profund respecte per la dignitat de cada ésser humà. Trobem això no només en l'exhortació genèrica "honora tothom", sinó també, per exemple, en aquelles que demanen anticipar-se en l'estima mútua, prestar un servei diligent als malalts, rentar les mans i els peus dels hostes que venen al monestir, sobretot els pobres i els pelegrins, en els quals Crist mateix és benvingut. Imitant Jesús, sant Benet ens convida a tenir una mirada nova i acollidora que salvaguardi la singularitat i la dignitat de cada persona, una mirada que sàpiga reconèixer en cada germà i germana no un competidor sinó un subjecte amb qui establir relació i col·laborar; no un territori hostil —o l'enfer, com deia Sartre— sinó la "terra familiar" de Déu.

La raó de ser del pacient, tolerant i comprensiu que estem cridats a mostrar a cada ésser humà radica en la mirada que Déu mateix, el

Creador, té cap a totes les seves criatures. D'aquí que la veritat sobre la dignitat de cada persona pertanyi a la llei natural inscrita al cor de tot ésser humà. Com escriu el Papa Francesc a *Fratelli Tutti*:

"Si la dignitat dels altres ha de ser respectada en tota situació, és perquè no inventem o assumim aquesta dignitat, sinó perquè hi ha realment un valor més elevat que en les coses materials i les circumstàncies (...). Que cada ésser humà posseeixi una dignitat inalienable és una veritat que correspon a la natura humana més enllà de qualsevol canvi cultural. Per tant, els éssers humans posseeixen la mateixa dignitat inviolable en qualsevol època històrica, i ningú no pot sentir-se autoritzat per les circumstàncies a negar aquesta creença o a no actuar en conseqüència."

2.3. Els pobres i la solidaritat

A la seva Regla sant Benet mostra una preocupació viva pels pobres i necessitats: "Que es mostri la màxima sol·licitud en l'acolliment dels pobres i dels pelegrins, perquè és en ells que acollim el Crist".

Com és ben sabut, el Papa Francesc ha tornat a situar el tema de la pobresa al centre de la reflexió de l'Església. Partint d'*Evangelii gaudium*, el desenvolupa a través de dos angles complementaris:

d'una banda, denuncia les causes estructurals de la pobresa, degudes al context econòmic i social; de l'altra, introdueix una perspectiva teològica gràcies a la qual els pobres ja no es consideren només a la llum d'una aproximació sociocultural i històrica, és a dir, com a marginats, sinó que s'entenen dins d'una categoria teològica. És a dir, la pobresa, abans de ser un problema des d'un punt de vista sociològic i ètic, és una qüestió de doctrina. El Papa Francesc escriu: "Per a l'Església, l'opció pels pobres és una categoria teològica abans que una cultural, sociològica, política o filosòfica. (...) Aquesta opció, ensenyava Benet XVI, és implícita en la fe cristològica en el Déu que es va fer pobre per nosaltres, per enriquir-nos amb la seva pobresa». Per això, desitjo una Església que sigui pobra pels pobres. Tenen molt a ensenyar-nos. A més de participar en el *sensus fidei* (sentit

de la fe) amb els seus propis patiments coneixen el Crist que pateix. És necessari que tots nosaltres ens deixem evangelitzar per ells. La nova evangelització és una invitació a reconèixer el poder salvador de les seves vides i a posar-los al centre del camí de l'Església. Estem cridats a descobrir Crist en ells, a prestar-los la nostra veu en les seves causes, però també a ser els seus amics, a escoltar-los, a comprendre'ls i a acollir la saviesa misteriosa que Déu vol comunicar-nos a través d'ells".

L'elecció dels pobres, doncs, té les seves arrels en la fe. Els pobres es refereixen a l'acció de Déu en l'Encarnació del seu Fill, Crist, que, "per la vostra causa es va fer pobre, encara que era ric, per tal que, amb la seva pobresa, vosaltres us enriquéssiu" (cf. 2 Corintis 8, 9). Per això cap cristià no pot dir que pot prescindir dels pobres!

"Les conseqüències d'aquesta elecció afecten tota la vida de l'Església i la seva pròpia estructura: els pobres han de passar dels marges al centre, ja que les perifèries són el futur de l'Església. Això és un element crucial per substituir la institució post-tridentina, per sortir del palau eclesiàstic establert al centre de la ciutat en l'edat moderna i construir una Església-tenda que es mogui cap a les perifèries de les grans megalòpolis contemporànies [...]. Aquest papa està convençut que la sensibilitat cap als pobres determinarà el futur de la humanitat, com es veu, per exemple, en *Laudato si'*. En la seva visió, les perifèries han de convertir-se en una prioritat no només per a l'Església, sinó per a tothom: abandonar una visió dels problemes començant pel centre també és una necessitat per a la política, l'economia i la cultura. Afirmant la importància de les perifèries, Francesc va proposar una interpretació pastoral, evangèlica,

cristiana d'un gran procés històric que es dona en el món contemporani. El del segle XXI és un món de perifèries i els seus habitants, d'alguna manera, anticipen un futur cada cop més estès". Continua dient que la solidaritat tampoc no es pot entendre simplement com un acte esporàdic de generositat cap als necessitats. Més aviat, "requereix crear una nova mentalitat que pensi en termes de comunitat, de prioritzar la vida de tothom".

En aquest sentit, hi ha un episodi de la vida de sant Benet que considero emblemàtic de la seva manera d'entendre la solidaritat. Perquè la solidaritat esdevingui compartir i comunió cal mirar més enllà de si mateix i de les pròpies necessitats: "En el moment en què la fam va assolar la Campania, l'home de Déu havia donat tot el que hi havia al monestir als pobres. Només quedava una petita quantitat d'oli en una gerra de vidre al rebost. Un sotsdiaca anomenat Agapit va arribar i va demanar insistentment oli. L'home de Déu (Benet), decidit a donar-ho tot aquí a la Terra per tal de conservar-ho tot al Cel va ordenar que li donessin l'oli que quedava. Però el monjo encarre-

gat del rebost, en sentir l'ordre, va preferir no obeir. Passat un temps, l'home de Déu va preguntar si s'havia complert l'ordre. El monjo va respondre: "No, si l'hagués donat tot", va dir, "no en quedaria gens per als germans". Llavors, enfadat, va ordenar a un altre monjo que llencés la gerra de vidre amb l'oli restant per la finestra, perquè no quedés res de la desobediència. L'ordre es va complir. Sota la finestra hi havia un profund precipici de roques enormes. Llavors, la gerra hi va ser llançada. Però tot i que va caure sobre les roques, no es va trencar ni l'oli es va vessar. Llavors, l'home de Déu va ordenar que l'anessin a buscar i, novament en les seves mans, la va oferir als qui la demanaven. Reunint, llavors, els germans, va reprendre el monjo desobedient davant d'ells, per la seva manca de fe i el seu orgull. Quan va acabar la reprimenda, Benet va anar a pregar junt amb els germans. Hi havia una gerra d'oli allà, buida i coberta amb una tapa. Mentre el sant pregava, la tapa de l'ampolla va començar a pujar a causa de l'oli que vessava cap a fora. Quan l'oli va sortir pel coll de l'ampolla, va començar a gotejar a terra. El Servent de Déu, tan aviat com ho va veure, va deixar la pregària. En aquell mateix instant l'oli va deixar de vessar a terra. Llavors va reprendre novament el monjo desobedient perquè aprenguéss a tenir més fe i més humilitat".

El missatge és clar: ser solidari requereix no tancar els ulls a les necessitats de ningú amb el pretext que primer hem de proveir-nos nosaltres. L'exemple de sant Benet ens fa reflexionar sobre el fet que la insensibilitat a la justícia equitativa i solidària deriva d'una defensa egoista del que posseïm i d'una falta de voluntat de compartir-ho amb aquells que ni tan sols tenen l'essencial per viure. A més, de l'epi-

sodi anterior aprenem que aquells que estan disposats a compartir fins i tot el poc que tenen mostren que no posen les coses per sobre de les persones i que tenen una fe humil i ferma en les promeses del Senyor i en la seva providència.

2.4. Unitat en la diversitat. La cultura de l'encontre i el diàleg

A més de ser un “missatger de la pau”, el Papa Pau VI també va anomenar sant Benet “*effector unitatis*”, és a dir, un “productor d’unitat”. La unitat, a diferència de la uniformitat, implica la diversitat d’individus, que ha de ser viscuda a la llum de les relacions interpersonals i intergeneracionals harmonioses. A la Regla de sant Benet, per exemple, l’abat s’ha de recordar que ha assumit la “tasca difícil i àrdua de guiar ànimes i adaptar-se als diferents caràcters (...), conformant-se i adaptant-se a tots segons les disposicions i la intel·ligència de cadascun”. També els germans s’han de suportar mútuament amb una gran paciència les malalties físiques i morals. Els ancians han d’estimar els joves i aquests, al seu torn, han de respectar els ancians.

Aquests pocs exemples són suficients per comprendre com la

Regla de sant Benet mostra una atenció especial al “valor de l’home com a persona” i com advoca per la integració harmoniosa entre tots els membres de la comunitat, independentment del seu origen, bagatge cultural i rang social: “Si un esclau entra al monestir, que no li anteposin l’home lliure, si no hi ha una altra causa raonable. Però si, per un motiu de justícia, així li ho semblava a l’abat, que ho faci, de qualsevol estament que sigui; si no, que cadascú conservi el seu lloc, perquè tots, tant l’esclau com el lliure, som en el Crist una sola cosa [Ga 3, 28] (...). L’única cosa que en això ens distingeix davant d’ell és que ens trobi millors que els altres en les bones obres i humils.”

Amb aquest propòsit, com diu el papa Francesc, és necessari “fer créixer una cultura de l’encontre, que vagi més enllà de les dialèctiques que es contraposen les unes a les altres. És una forma de vida que té com a objectiu formar aquest poliedre que té moltes cares, molts costats, però tots componen una unitat rica en matisos, perquè “el tot és més gran que la part. La imatge d’un poliedre pot representar una societat on les diferències conviuen, es complementen, s’enriqueixen i s’il·luminen mútuament, fins i tot enmig de desacords i reserves. Cadascun de nosaltres pot aprendre alguna cosa dels altres. Ningú no és inútil i ningú no és prescindible».

El Venerable Monsenyor Tonino Bello, un bisbe italià que va morir a la fi del segle passat, li agradava parlar de la “convivència de les diferències”, en el sentit que aquestes diferències, quan es tracten amb un esperit de diàleg autèntic, poden desencadenar un procés virtuós de creativitat i de compartir. Naturalment, “per trobar-nos i ajudar-nos mútuament, necessitem el diàleg. No cal dir per a què és el diàleg.

Només cal que pensi en com seria el món sense el diàleg pacient de tantes persones generoses que han mantingut famílies i comunitats unides. El diàleg persistent i valent no surt als titulars com ho fan les confrontacions i els conflictes, però discretament ajuda el món a viure millor, molt més del que podem arribar a pensar”.

El diàleg, també, requereix paciència, la capacitat de tornar al bon camí davant de contratemps i malentesos, i previsió. La mateixa etimologia del terme “diàleg” (del grec *διάλογος*, un derivat de *διαλέγομαι*, que significa conversar, discutir, i que es compon de *dià*, “a través”, i *logos*, “discurs”) ens porta de nou al confrontament verbal que passa a través de dues o més persones, i pel qual s’expressen opinions, idees, creences o sentiments diferents, tot i que no necessàriament oposats. Per tant, no hem de témer l’aparició o presència de conflictes a les nostres relacions. L’important és afrontar-los amb el desig profund i el compromís, per part de tots, perquè no esdevinguin un motiu de dany irreconciliable, sinó més aviat un terreny d’entrenament per a la discussió sincera, el perdó i la comunió.

2.5. Comunió i sinodalitat

Amb la globalització, els viatges cada cop més freqüents i la massiva difusió de les eines digitals, l’espai físic o lloc pel qual solia definir-se la pròpia identitat coincideix cada cop menys amb el de l’origen geogràfic. Si abans l’equació entre els dos llocs era un fet, avui ja no ho és. Aquest despreniment ha obert pas a un subjectivisme sense arrels que sovint arriba a cotes sense precedents. D’altra banda, però, s’ha de reconèixer que el procés de globalització no ha produït el “poble global” que s’esperava; al contrari, ha posat de manifest la pluralitat

del nostre món amb totes les seves diferències i divergències, generant sovint una sensació de perplexitat envers aquell que es veu temptat a reaccionar instintivament, donant respostes simplistes a preguntes complexes o tancant-se dins de formes pseudoproteccionistes. Prova d'això és el creixement dels nacionalismes en diverses parts del món.

Tot això també ha tingut un impacte en la vida eclesial. L'eclesiologia de la comunió i el sentit del "nosaltres" eclesial revaloritzat pel Concili Vaticà II han estat posats a prova severament. L'individualisme floreix i ha impregnat totes les àrees, fins al punt que en aquest sentit s'utilitza el terme "individualització" per indicar una situació en què tota la vida quotidiana –els seus temps, les seves activitats– s'organitzen de manera integral al voltant dels compromisos de l'ego, sense obligacions estables amb els altres. Com diu un conegut eslògan publicitari: "Es tracta de tu". Amb l'individualisme també sorgeix, és

clar, el relativisme doctrinal i ètic.

D'aquí la urgència de recuperar la relacionalitat constitutiva de la

persona, que ha de ser posada al centre, però no perquè es tanqui en si mateixa sinó perquè sigui oberta als altres i a les realitats que l'envolten, per fer la seva aportació de coneixement, creixement, comunió i bé. Tot això es fa més necessari pel fet que la interdependència, augmentada a tots els nivells per la globalització i l'encreuament generalitzat no només econòmic sinó també cultural, imposa la interacció i col·laboració mútua, no el tancament en l'individualisme (pel que fa a les relacions interpersonals), ni molt menys la construcció de murs (pel que fa a les esferes nacionals). La interdependència ha d'accentuar

la necessitat d'acollida, inclusió i integració, no d'exclusió. És el repte de la comunió que, avui més que mai, els monestirs i els seus Oblats han de ser capaços de fer seu.

Benet XVI va dir: "Els monestirs tenen una funció molt valuosa, diria indispensable, en el món. Si a l'Edat Mitjana eren centres per a la recuperació de terrenys pantanosos, avui serveixen per "recuperar" l'entorn en un altre sentit: a vegades, de fet, el clima a les nostres societats no és saludable, està contaminat per una mentalitat que no és cristiana, ni tan sols humana, mancada de dimensió espiritual. En aquest clima no només es margina Déu sinó també el propi veí. El monestir, en canvi, és un model de societat que posa Déu i la relació fraterna al centre. Això també ens cal a nosaltres en aquests temps."

Quant a la comunió intraeclesial l'Església ha iniciat un camí sinodal amb la voluntat de posar més clarament de manifest el sentit mateix de la missió de l'Església al món, una missió a la qual cada fidel és cridat a fer la

seva pròpia contribució. El papa Francesc afirma: “Si entenem que, com diu sant Joan Crisòstom, Església i Sínode són sinònims –perquè l'Església no és res més que la caminada conjunta del ramat de Déu pels camins de la història per trobar-se amb Crist el Senyor– també entenem que en el seu interior ningú no pot estar per damunt dels altres.” El papa Francesc va reiterar aquest concepte quan va dir que l'expressió “Església sinodal” és redundant, ja que els dos termes són sinònims: “L'Església és sinodal o no és Església”.

D'altra banda, el pare Tomas Halik escriu: “El procés de sinodalitat és una anamnesi, un recordatori i una revitalització de la forma original del cristianisme com un camí, un camí molt esborrat per les formes cristianes premodernes i modernes: el cristianisme com a imperi cristià (Christianitas) i com a visió del món. La reforma sinodal ha d'alliberar l'Església de la mentalitat tancada i del narcisisme col·lectiu per escoltar amb atenció el que l'Esperit diu a les Esglésies. Aquest procés de reforma constant (l'Església viva és *ecclesia semper reformanda*) implica un aprofundiment de la vida espiritual (comunicació amb Déu), la comunicació entre els diversos grups que formen l'Església i la comunicació ecumènica en un sentit ampli amb altres cristians, amb altres religions i els seus seguidors, i amb els no creients.” “Una concepció piramidal de l'Església i la seva clericalització, des de segles enrere, han anat transformant-se en participació responsable i activa, incloent-hi la presa de decisions per part de tots els fidels, respectant llurs diferents funcions. Pel que fa al procés sinodal, la Regla de sant Benet ofereix diversos elements de reflexió que també poden ser font d'inspiració

i ajuda per als Oblats. Tot i que en referència a la sinodalitat sovint se cita el capítol III de la Regla, que parla de la convocatòria de la comunitat al consell, és evident que també s'explicita en altres contextos comunitaris, especialment allà on l'àmbit fraternal actua com una contenció per a qualsevol evasió individualista, i on la contribució que fa cada monjo a la construcció de la comunitat està en funció del benestar de tot el cos comunitari i no només d'un compliment personal a costa de la comunitat. En una paraula, tot això requereix un procés de descentralització que ha de ser cultivat i mantingut ben actiu permanentment.”

Interessant en aquest sentit és una anotació del pare Mauro Giuseppe Lepori, Abat General de l'Ordre Cistercenc: “Correm el perill de malgastar la gràcia d'aquest temps si no entenem què ens demana la conversió a la comunió sinodal perquè esdevingui missió fructífera. En altres paraules, tinc la impressió que en la missió de l'Església, a tots els nivells, allò que espanta no és tant la missió en si mateixa sinó la comunió. Per què? Perquè per viure la comunió, més que una decisió externa, més que un compromís extern, se'ns demana una conversió interior, se'ns demana viure un procés que ens canviï en profunditat. La missió també demana sens dubte una decisió interior, demana caritat, demana sacrifici, la capacitat de proclamar i donar testimoni, fins i tot arribar al martiri. Però és sobretot la comunió allò que demana una conversió profunda del jo, un pas de naturalesa pasqual, una entrada a la vida que passa per una mort. Perquè la comunió demana un pas del jo al nosaltres, un pas en què el jo ha de morir per tornar a néixer.” “Si la tasca principal de l'Església és l'evangelització, això vol dir que

la primera que ha de ser sotmesa constantment a la llum de l'Evangeli és ella mateixa, l'Església. Tots nosaltres, de fet, necessitem ser evangelitzats de manera constant i prendre consciència de la importància bàsica del camí sinodal i de la recerca de la comunió dins l'Església.”

3. Unes quantes màximes de la saviesa benedictina per a la nostra vida quotidiana

En aquest punt m'agradaria presentar breument alguns principis de la “saviesa benedictina” que podrien ser útils per al nostre testimoni diari de vida i de fe.

3.1. Discreció

La discreció és aquella virtut que protegeix els valors humans de qualsevol forma d'extremisme i fanatisme, i ajuda a llegir i a viure els esdeveniments amb amplitud de ment i de cor, a la llum de la *humanitas* que brolla de l'Evangeli. No s'ha d'oblidar que és precisament a causa de la seva discreció, és a dir, del seu adequat sentit de la mesura, que, a partir del segle IX, la Regla de sant Benet s'ha imposat sobre totes les altres regles monàstiques presents fins aleshores a Occident. Amarada de discreció (*discretio*) no conté res excessiu. En organitzar la vida de la comunitat monàstica, de fet, sant Benet no espera “haver d'establir res d'aspre, res de feixuc”. L'abat mateix “ho ha de fer tot amb discreció, que és mare de les virtuts, i ho ha de temperar tot de manera que els forts en vulguin més i els febles no es facin enrere. I ha de considerar les necessitats dels febles, no pas la mala voluntat dels envejosos.” I, encara, “ha de tenir en compte sempre aquella sentència dels Fets dels Apòstols, que es donava a cadascú segons les seves necessitats” (Fets 4,35). No

volem dir, amb això, que es facin preferències personals, Déu no ho vulgui!, sinó que es tinguin en compte les debilitats. Per tant, qui necessiti menys, que doni gràcies a Déu i no es queixi; qui, en canvi, necessiti més, que s'humiliï per la seva debilitat i no s'enorgulleixi de la caritat que li tenen. Així, tots els germans estaran en pau". Aquests són alguns exemples que ens indiquen com el bon funcionament de la comunitat, és a dir, l'organització de la vida comuna, ha de tenir en compte la concreció de les persones individuals.

3.2. Silenci

Com el monjo, així també l'Oblat Benetí ha de valorar la dimensió del silenci. En primer lloc, és una eina pedagògica que ajuda a preservar un clima de concentració i recolliment que contrareasta la superficialitat i la dissipació de l'esperit, i fomenta la recerca de l'essencial. És en el silenci que es manifesta la victòria de la vida interior sobre qualsevol moviment desordenat de la llengua, dels pensaments, de tota la persona. En una paraula, el silenci representa el sòl fèrtil d'una vida unificada. El silenci, llavors, és essencial si es vol que el cor estigui en harmonia amb el de Déu, obert a la recepció humil i obedient de la seva Paraula i tocat en profunditat per ella. Guido II dels Cartoixans afirmava: "Qui no guarda silenci, no pot escoltar Qui parla (...). Que la terra de la meua ànima sigui silenciosa en la teua presència, Senyor, perquè pugui escoltar el que el Senyor, el meu Déu, diu en mi. Perquè les paraules que murmures no poden ser escoltades excepte en un silenci profund". A la vegada, sant Vicenç de Paül, que també es dedicava a obres de caritat continuades, deia: "Ell (Déu) no ens parla gens fora del silenci; perquè les paraules de Déu no es

barregen amb les paraules i el tumult dels homes.". En aquest sentit, el silenci també és el "pare de la

pregària": "Allà on el silenci respira, la pregària parla". És en el silenci que l'Esperit desplega les seves ales, fomentant una concentració d'amor que transmet la comunió amb Déu.

3.3. Humilitat

La humilitat hauria de caracteritzar també la fe i la vida d'un Oblat. Com sabem, sant Benet dedica el capítol més llarg de la seva Regla (capítol VII) a aquesta virtut, cosa que ens indica la importància que li atorga. Com el monjo, a l'Oblat també se li exhorta a no gaudir del protagonisme i a no buscar l'aparador o els titulars. Una certa "marginalització", és a dir, ser sociològicament poc destacat –reaccionant així al culte a la imatge de què les nostres societats occidentals estan afectades– és un signe de profunda llibertat interior i exterior. El servei de l'Oblat a l'Església i al món, per tant, hauria de presentar-se com un servei humil, silenciós i discret, anàleg al dels monjos i les monges, les vides dels quals se semblen molt a les flors del camp, la majoria de les quals no seran mai admirades ni apreciades per ningú, i, no obstant això, contribuiran, amb la seva forma, color i fragància, a fer encara més bonica la creació. De manera

similar, nosaltres també podem fer més bonica l'Església i el món a través del nostre simple "ser-hi", manifestant en l'ordinarietat de les nostres vides la bellesa i l'alegria de ser deixebles de Jesús.

Tot comença amb la seva encarnació, com escriu l'apòstol Pau: "Ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no res: prengué la condició d'esclau i es feu semblant als homes. Tingut per un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a la mort, i una mort de creu" (Fl 2,6-8). Que aquesta humilitat també sigui fruit de la gràcia amorosa del Senyor que obra en els nostres cors tal i com ens ho suggereix l'episodi següent de la vida de sant Benet:

"Un dia, mentre el venerable Pare sopava, al capvespre, un monjo, fill d'un advocat, estava dret sostenint-li la llanterna. Però mentre li feia llum, en el seu cor albergava sentiments d'orgull i pensava: 'Qui és aquest, a qui haig de servir mentre menja? A qui haig de sostenir la llanterna com si fos el seu criat? Qui soc jo per servir-lo? L'Home de Déu, girant-se cap a ell, el va reprendre severament amb

Crist crucificat (D.Velázquez)

aquestes paraules: “Fes el senyal de la creu al teu cor, germà! Què estàs pensant? Fes el senyal de la creu al teu cor, germà!” Després va cridar altres germans i els va ordenar que li prenguessin la llanterna de les mans, mentre li manava que deixés aquell servei i anés sense fer soroll a seure.”.

3.4. La preciositat en la vida quotidiana

A la seva homilia pronuncia-da a Norcia pel 15è Centenari del naixement de sant Benet, el Papa Joan Pau II va dir: “Benet, llegint els signes dels temps, va veure que calia realitzar el programa radical de santedat evangèlica (...) en una forma ordinària, en les dimensions de la vida diària de totes les persones. Calia que l'heroi esdevingués normal, del dia a dia, i que el normal, els del dia a dia, esdevinguessin heroics. D'aquesta manera ell, pare dels monjos, legislador de la vida monàstica a l'Occident, esdevingué també indirectament el precursor d'una nova civilització. (...) Cal admirar la simplicitat d'un projecte així, i al mateix temps la seva universalitat.”.

Per a aquells que tenen fe, no hi ha res que no sigui important, ni tan sols allò que pertany a la rutina diària i que sovint desconsiderem. Si tenim ulls per veure Déu treballant en cada moment de les nostres vides, tot pot esdevenir important i valuós. El dia a dia és el camp d'entrenament on madurem i creixem en la fe, l'esperança i la caritat. És el lloc de la nostra santedat, aquesta santedat que –per citar el Papa Francesc– s'està obrint pas “en els pares que crien els seus fills amb tant d'amor, en els homes i dones que treballen per portar pa a casa, en els malalts (...) En aquesta constància de seguir endavant dia rere dia veig la santedat de l'Església militant. Aquesta és moltes

vegades la santedat ‘de la porta del costat’, dels qui viuen a prop nostre i són un reflex de la presència de Déu, o, per utilitzar una altra expressió, ‘la classe mitjana de la santedat’.”.

Com és ben sabut, per a sant Benet fins i tot les eines del monestir, com la pala, la cullera, la taula d'escriure i l'estil, s'han de considerar de la mateixa manera que els “vasos sagrats de l'altar”. De fet, aquests elements també poden ser eines al servei de la petita santedat quotidiana. De manera similar a la relació que establim amb l'espai i les coses, el temps també hauria de ser viscut amb la consciència que té una empremta semblant a la de Crist. Això és, el temps està habitat i orientat per aquell esdeveniment central, únic i irrepetible que és el misteri de l'encarnació, mort i resurrecció de Jesucrist. Entrant en el món com el Fill etern de Déu, va assumir el temps cap a l'eternitat divina i, a través de la humanitat assumida en el moment de l'encarnació i portada al cel per la seva resurrecció i ascensió, esdevingué la mesura del temps mateix. És, per tant, en la dimensió del temps, així com de l'espai, on Déu es fa trobar. És en ell que el sentim a prop i podem experimentar la seva atenció i gràcia amoroses. Contra la tragèdia del “temps invertit” –és a dir, d'un temps retallat de “temps de Déu” i la seva font vivificant i eterna– estem cridats a viure el temps a la llum de Déu. De fet, la preciositat del dia a dia, declinada en les coordenades de temps i espai, podrà ser captada i viscuda conscientment si anhelem una estabilitat interior i exterior ancorada en Déu. Només aleshores serà possible no caure en l'afany i la dispersió, i dur a terme una existència sòbria, unificada i feliç.

4. Quines són les maneres que tenen els oblats per equilibrar *ora et labora*?

Sense cap mena de dubte, la pregària i la feina constitueixen el terreny diari sobre el qual construir un equilibri harmònic entre les dimensions interiors i exteriors, entre la contemplació i l'acció, entre les activitats espirituals i litúrgiques pròpiament dites i les activitats materials.

En el segle IV, en els primers dies del moviment monàstic, per evitar que la pregària i la feina avancessin en dos plans paral·lels, els monjos del desert es dedicaven a feines repetitives que no requirien un ús intens de la ment i, per tant, es podien realitzar automàticament, com fer cistells de vímet o cistelles de corda. D'aquesta manera mantenien la ment lliure i permetien que se submergís en la pregària i la meditació. No obstant això, sant Benet, a causa de les exigències de la vida cenobítica, va haver d'introduir una distinció formal entre el temps dedicat a la pregària i el temps dedicat a la feina. Tot i que aquesta distinció no anul·lava la correlació íntima que hi ha entre ambdues, es va perdre la seva interacció simultània. Encara avui, tot alternant-se dins el dia monàstic, la pregària i la feina representen les principals direccions pels monjos pel que fa a la recerca diària de Déu. Anselm Grün i Fidelis Ruppert escriuen: “Els monjos creuen que una alternança correcta i una dosi equilibrada de pregària i feina és el camí correcte que porta a Déu. Aquest camí ens defensa de l'exageració i l'excés. Ambdós pols formen part de la persona: l'extroversió en la feina i la introversió en la pregària. L'ésser humà és sa només si aquests dos pols estan en una relació correcta.”.

És evident que, tot i de manera diferent a un dia monàstic, aquesta alternança entre pregària i feina manté tota la seva validesa també per als oblats. També per a ells és vital assegurar-se que aquests dos pols –l'extroversió en la feina i la introversió en la pregària– es visquin harmoniosament. No se'ls demanarà que dediquin la mateixa quantitat de temps que els monjos a l'*Opus Dei*, però segurament també se'ls convida a trobar moments per a la pregària, la celebració eucarística i la *lectio divina*, d'acord amb les activitats que portin a terme i les formes que el temps disponible els permeti.

5. Com podem fer que les nostres vides siguin una atracció perquè altres vulguin unir-se a nosaltres (especialment els joves)

Pel que fa a la preocupació de com arribar a la “dimensió juvenil”, que ens sembla tan dispersa i desinteressada pel fet religiós, simplement us deixo amb una cita d'una xerrada del pare Tomas Halík, un sacerdot i sociòleg de la República Txeca: “Els joves catòlics d'avui no reaccionen de manera

polèmica a les ensenyances tradicionals de l'Església sobre la moralitat (especialment la moralitat sexual), com era el cas en l'època postconciliar, una actitud que encara sobreviu entre les generacions més grans de catòlics. Les investigacions mostren que això és així perquè la gran majoria dels joves catòlics d'avui no coneixen i no estan interessats a conèixer aquestes ensenyances: l'experiència de la fe i de la tria moral és cada cop més individual per a ells. En l'Església busquen un espai d'experiència espiritual, no directrius sobre la vida privada. La seva aproximació a la tradició i a la institució de l'Església no és hostil ni polèmica, sinó selectiva.”.

Voldria acabar aquesta conferència citant un passatge del filòsof escocès Alasdair MacIntyre, que, al final del seu llibre sobre la teoria moral o ètica, establint un paral·lelisme entre la barbàrie

després de la caiguda del Imperi Romà i els nostres temps confosos, argumentava: «Aquesta vegada (...) els bàrbars no estan esperant més enllà de les fronteres; ja fa temps que ens governen. No estem esperant un Godot, sinó un altre –sens dubte molt diferent– sant Benet». Potser cadascun de nosaltres és el sant Benet que aquest temps està esperant. Depèn de nosaltres acceptar el repte i ser veritables testimonis de Jesús!

* abat del monestir benedictí de Sant Pau Extramurs (Roma)

AMPLIANT LA MISSIÓ DELS MONESTIRS QUE SERVIM

Gregory Polan*

Quan parlem d'ampliar la Missió dels Monestirs que servim, hem de pensar i reflexionar sobre els elements bàsics de la vida monàstica de les comunitats que servim. En termes molt senzills, podem parlar de la missió dels monestirs benedictins en molt poques paraules, tot i que aquestes paraules estan carregades de molt significat. Les paraules són: **pregària i reconciliació**. Sempre és clar pensar en la pregària, però i en la reconciliació? Què volem dir amb això? Hi ha moltíssima gent que ve als monestirs per trobar alguna mena de curació i reconciliació en les seves vides: ja sigui problemes de família; malentesos entre amics o veïns; sentiments ferits; grans rancúnies; ruptures matrimonials; o simples sentiments de fracàs en les seves vides, en el seu treball, en les seves relacions, en les seves famílies. La llista pot ser infinita, però crec que sou conscients del que estic dient. Vivim en un món en el qual molta gent està dividida, enfrontada l'una amb l'altra, i busquen la pau, però tenen dificultats per trobar la pau que busquen, necessiten i desitgen. La reconciliació és sovint el camí per trobar la pau que busquen.

No sóc una persona donada a generalitzacions excessives, especialment quan es tracta dels textos de les Sagrades Escripures. Però amb el pas dels anys he descobert que hi ha una base

subjacent a tot el Nou Testament i que ens endinsa profundament en el misteri de Crist: és el significat de la reconciliació i el perdó. Pàgina rere pàgina, el Nou Testament ens parla del pla de Déu per reconciliar el món amb ell mateix a través de Jesucrist i de com hem de convertir-nos en col·laboradors de Crist per la reconciliació del món amb el Pare. El missatge de l'evangeli és una paraula de reconciliació oferta a nosaltres gràcies a l'exemple viu de Jesús. Cada paraula i cada acció de Jesús té com objectiu establir ponts entre la fractura humana i la integritat divina. Tinc la creença que la reconciliació és el gran somni

de Déu per al món. I se'ns convida a formar part d'aquest profund treball de Déu en el món. Si llegim la llista de les bones obres que Sant Benet dona en la seva Regla, trobem moltes maneres en què les nostres accions poden contribuir a construir un món que necessita de la reconciliació.

Un lloc on trobem aquest missatge del Nou Testament encapsulat de manera breu és en la segona Carta de sant Pau als Corintis, capítols cincis. Escoltem aquest missatge tal com sant Pau el resumeix de manera dinàmica. "els qui viuen en Crist són una creació nova. El que era antic ha passat; ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Efectivament, Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no tenint-li més en compte els seus pecats, i a nosaltres ens ha encomanat l'anunci de la reconciliació. Per tant, som ambaixadors de Crist, i Déu mateix us exhorta a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu! Al qui no havia experimentat el pecat, Déu, per nosaltres, li va carregar el pecat, perquè gràcies a ell experimentéssim la seva justícia salvadora." (5,17-21). Aquestes paraules de Pau s'adrecen a tot cristià que ha participat en el do de la redempció de Crist. Però la

Abat primat, ara emèrit, Gregory Polan

meva convicció és que en un món tan esquinçat per la guerra i la violència, en l'Església cristiana escandalosament dividida en denominacions, en prejudicis que venen de la raça i del color de la pell, i en les comunitats parroquials dividides en faccions liberals i conservadores, els membres de les comunitats cristianes estan cridades per l'evangeli a prendre el paper d'ambaixadors de la reconciliació més enèrgicament que cap altre grup; i aquest és un treball molt important per als Oblats Benedictins. I diria –va ser una de les meves més profundes esperances com abat d'una comunitat als Estats Units– que el meu monestir de benedictins podria ser un refugi de reconciliació i perdó, sens dubte entre els monjos de la comunitat però també per als molts hostes que hi venen des de l'experiència de la ruptura a les seves vides. Si nosaltres, benedictins, reivindiquem un carisma d'hospitalitat, també hem de reivindicar ser ambaixadors de reconciliació, esperança i perdó en les nostres vides.

Monestir benedictí de Sant Anselm a l'Aventino (Roma)

Ara és important ser clar en el següent punt: això no ens crida a ser

consellers o directors espirituals. En la majoria de casos no estem formats per a aquest ministeri especial. Però en el que hauríem d'estar formats és en el ministeri de l'hospitalitat, en la benvinguda amable i plena de gràcia. El que això significa és que, en la majoria de casos, no tenim cap idea del que la persona està enfrontant o està passant en la seva vida quan els coneixem per primera vegada, o els donem la benvinguda a l'hostatgeria del nostre monestir. En molt casos molta gent sent alguna mena d'alienació o desconexió de la persona o situació. Llavors, què podem fer? Podem escoltar pacientment, escoltar sense fer cap signe de judici; podem escoltar atentament, i després podem dirigir la persona a algú que estigui qualificat per ajudar-lo o ajudar-la. I a vegades, només essent escoltat i comprès és tot el que la persona necessita per seguir endavant. Articulant els seus sentiments o ferides, els permet sentir-se a ells mateixos explicant la seva situació, i poden entendre millor, ells mateixos, el camí a seguir. Puc parlar per experiència pròpia que molta gent simplement necessita algú que tingui cura d'ells, que els ajudi a reflexionar i posseeixi una càlida humanitat. Això és un regal que podem apreciar. Quantes vegades només he estat assegut amb una persona, li he permès explicar la seva història, la seva ferida, la seva alienació, i hi ha hagut una certa curació interior significativa. Expressat de manera molt senzilla, la vostra presència pot marcar una diferència important perquè la persona segueixi endavant.

Si prenem seriosament les paraules de sant Pau podem ser ambaixadors de reconciliació d'una manera molt senzilla i humil. El que és important d'entendre és que és la gràcia de Déu que segueix sent el vehicle operatiu pel qual

som modelats com ambaixadors de reconciliació. El treball de convertir-se en reconciliador amb els altres no prové del nostre propi fer, sinó que és més aviat un viatge del cor. El nostre desig de viure d'acord amb l'evangeli de Jesús esdevé el fonament sobre el qual només Déu construeix, reforma i ens crea de nou, com a servents seus, com a Oblats dels nostres monestirs. Permeteu-me explicar-ho. Fins que no entengui amb un cor pacífic que la meva condició humana està trencada i esmicolada, no podré dirigir els altres al do de la reconciliació o el perdó de Déu. He de conèixer i experimentar això jo mateix. I aquí no estic parlant d'un tipus de penediment malaltís que m'enfonsa i m'impedeix adonar-me dels dons donats per Déu, encara que sigui un pecador. Més aviat, en adonar-me de la meva condició pecadora, estic sobrepassat per la pau i l'esperança en la misericòrdia, compassió i perdó no merescut que Déu m'ha donat lliurement. Tot això ha de sorgir d'una relació autèntica amb Déu. És una relació que em mostra "qui sóc en relació amb Déu" i "qui és Déu en relació amb mi". Tot i que això pot sonar molt centrat en un mateix, i egoista, hi ha un poderós element de veritat en això. I, tantes vegades, és a través de la nostra pregària que creixem en aquesta relació amb Déu, que continua estimant-nos i també ens ajuda a conèixer les nostres forces i debilitats.

Cal ser conscients que ser un instrument de reconciliació o pregària potser no sempre ens dóna una sensació o un sentiment de fer el bé. Però si estem cridats a ser servents i ajudants com a oblats, els "sentiments" no són l'important a tenir en compte. Lliurem els nostres sentiments a Déu, que sap com guiar-nos endavant, com enfortir-nos i com ajudar-nos a ser bons servents. De fet, aquesta és

la nostra oblació, la nostra ofrena: estar presents per a les persones, oferir-los la benvinguda en un món on no sempre hi ha benvinguda i amabilitat per a les persones. Com he dit abans, hi ha tantes persones en el nostre món d'avui que experimenten una alienació significativa d'una forma o altra. Pots ser una font de curació i pau per a aquestes persones? Això és el que es demana a la persona que acull els nostres hostes als nostres monestirs.

Això no és un “labora” que proporcionarà satisfacció immediata o bons sentiments. Però això no és el que volem, si el nostre objectiu és el servei. Essent capaç de servir de manera tranquil·la i humil en la benvinguda dels hostes, crec que ens ajudarà a superar les reserves que alguns de vosaltres heu sentit en el passat, com ens heu comentat. I l'altre comentari que ha sorgit d'entre vosaltres és “què significa per a tu el servei com a Oblat d'un monestir fora del teu monestir?” La benvinguda que doneu en un monestir als hostes és allò que aviat es mostrarà en la vostra vida al treball, a casa vostra, al vostre veïnat i a la vostra parròquia. Desenvolupar el bon sentit de ser un oient que presta bona atenció a les persones us marcarà com a algú a qui buscar i apreciar.

I ara, aquí és on la pregària es converteix en una part essencial del vostre treball com a oblats. Després d'haver escoltat algú, d'haver passat temps parlant amb ell, hi ha dues maneres d'entrar en l'element essencial de la pregària: 1. Convida'l a pregar amb tu, sovint alguna cosa senzilla com el Pare Nostre o l'Ave Maria. Totes dues són pregàries que es troben a les Sagrades Escriptures; deixeu que el poder de la paraula de Déu faci el seu curs en el cor de la persona. O bé, pots convidar la persona a pregar amb les seves pròpies

paraules. Però suggeriria que pregueu espontàniament només si us sentiu molt còmodes amb això. 2. Després d'aquesta trobada pregueu per la persona vosaltres mateixos. Creieu que la vostra pregària tindrà un impacte a la seva vida. Poseu-los en les mans de Déu i deixeu que l'Esperit Sant de Déu els guiï de forma important. I després, continueu preguntant per ells. Quan la gent em demana que pregui per ells, automàticament els poso en una llista de persones per les quals prego, recordant-me'n, formant un lligam de pregària amb

ells. Digueu-los que els recordareu en les vostres pregàries.

Les vostres últimes dues preguntes tenen una resposta per la meva part, però em preocupa una mica que pugui decebre-us amb la meva resposta. Recordeu, sóc monjo, i no treballador social. Primer, quants Oblats d'arreu del món s'uneixen per donar-se suport els uns als altres en viure el carisma benedictí més enllà del Congrés? Suggerixo que us mantingueu prop dels monestirs dels quals sou Oblats. Sigueu coneguts com a persones a qui els monjos o monges poden recórrer com a veritables ajudants, com a persones que estan amb ells com a gent de pregària i fe, com a ambaixadors de la reconciliació. Inspireu-vos els uns als altres amb els diversos

compromisos que pugueu tenir al vostre monestir, a la vostra parròquia, entre vosaltres. Enlloc de pensar de manera universal, penseu de manera “local”, així podeu fer canvis allí on sigueu. Segon, quina és la “crida a l'acció” per als Oblats d'arreu del món? Crec que és important distingir entre “fer” i “ser” en la vida d'un Oblat. I què és més important? Crec que “ser” és el més important perquè implica el vostre creixement personal com a algú que és una extensió d'una comunitat monàstica, això vol dir que les persones us veuen com a una persona de fe dedicada al servei d'aquesta comunitat monàstica. El vostre servei raja de la vostra fe i del vostre amor a la comunitat. Com a Oblats d'una comunitat sigueu persones amb vides on ressona la reconciliació, estigueu on estigueu o feu el que feu.

Conclouré com he començat, amb la inspiració de sant Pau: “Els qui viuen en Crist són una creació nova. El que era antic ha passat; ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Efectivament, Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no tenint-li més en compte els seus pecats, i a nosaltres ens ha encomanat l'anunci de la reconciliació. Per tant, som ambaixadors de Crist, i Déu mateix us exhorta a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu! Al qui no havia experimentat el pecat, Déu, per nosaltres, li va carregar el pecat, perquè gràcies a ell experimentéssim la seva justícia salvadora.” (5,17-21).

* abat Primat, ara emèrit, de la Confederació Benedictina

AL·LOCUCIÓ DEL PAPA FRANCESC

Estimats germans i germanes, bon dia!

Us adreço una cordial benvinguda i estic complagut de trobar-me amb vosaltres amb motiu del vostre Congrés Mundial.

L'oblat benedictí, "en la seva pròpia família i entorn social reconeix i accepta el do de Déu..., inspirant el seu propi camí de fe amb els valors de la Santa Regla i de la tradició espiritual monàstica" (*Estatuts dels Oblats Benedictins Italians*, art. 2). Aquí hi veig el vostre carisma que, em sembla, es pot resumir d'alguna manera amb l'expressió tan bella de sant Benet, que convidava els seus seguidors a tenir un "cor eixamplat per la dolçor inefable de l'amor" (*Regla de sant Benet*, Pròleg, n. 49).

Un cor eixamplat per la dolçor inefable de l'amor. Aquest cor eixamplat caracteritza l'esperit benedictí, que va dinamitzar l'espiritualitat del món occidental i posteriorment es va estendre a tots els continents. Durant els segles ha estat un carismàtic missatger de la gràcia, perquè les seves arrels són tan fermes que l'arbre creix bé, resistint els estralls del temps i produint els fruits saborosos de l'Evangeli. Crec que aquest cor eixamplat és el secret de la gran obra d'evangelització que el monaquisme benedictí duu a terme, i a la qual vosaltres us comprometeu com a oblats, "oferint-vos" a les petjades del gran Sant Abat. Per això vull reflexionar amb vosaltres sobre tres aspectes d'aquesta "expansió del cor": la *recerca de Déu*, l'*entusiasme per l'Evangeli* i l'*hospitalitat*.

La vida benedictina es caracteritza primer de tot per una *recerca contínua de Déu*, de la seva voluntat i de les meravelles que obra. Aquesta recerca té lloc

principalment a través de la seva Paraula, amb la qual sou nodrits cada dia per la *lectio divina*. Però també ho feu contemplant la creació, deixant-vos interpel·lar pels esdeveniments quotidians, experimentant el treball com a pregària, fins al punt de transformar els mateixos mitjans del vostre treball en instruments de benedicció, i finalment en aquelles persones, en aquells germans i germanes, que la Providència divina us porta a trobar. En tot això sou cridats a ser *cercadors de Déu*.

Una segona característica important és la de l'*entusiasme per l'Evangeli*. Seguint l'exemple dels

monjos, les vides d'aquells que s'inspiren en sant Benet són donades com un do, plenes i riques. Igual que els monjos, que fan fecunds els llocs on viuen i marquen els seus dies amb laboriositat, també vosaltres sou cridats d'aquesta manera a transformar els vostres entorns quotidians, allà on viviu, actuant com a llevat dins la massa, amb habilitat i responsabilitat, i al mateix temps amb dolcesa i compassió. El Concili Vaticà II descriu aquest entusiasme missioner d'una manera eloqüent quan, parlant del paper del laïcat en l'Església, diu que estan cridats "a cercar el Regne de Déu

comprometent-se en els afers temporals i orientant-los segons la voluntat de Déu... des de dins, com el llevat” (*Lumen Gentium*, 31). En aquest sentit, considerem el que la presència del monaquisme, amb el seu model de vida evangèlica marcat pel lema *ora et labora* i per la conversió pacífica i integradora de nombrosos pobles, va ser capaç de construir durant el període de transició entre la caiguda de l’Imperi Romà i el naixement de la societat medieval! Tot aquest zel va néixer de l’entusiasme per l’Evangeli, i això també és un tema molt oportú per a vosaltres. En efecte, avui dia, en un món globalitzat però fragmentat i accelerat, dedicat al consumisme, en entorns on les arrels familiars i socials de vegades gairebé desapareixen, no calen cristians que assenyalin amb el dit sinó testimonis entusiastes que irradiïn l’Evangeli “en la vida, a través de la vida”.

La tercera característica de la tradició benedictina sobre la qual

vull reflexionar és l’*hospitalitat*. En la seva *Regla*, sant Benet va dedicar un capítol sencer a aquest tema (cf. cap. LIII, *Sobre l’acolliment dels hostes*). El capítol comença amb aquestes paraules: “Tots els hostes que arribin al monestir siguin rebuts com Crist, perquè un dia ell dirà: ‘Era foraster i em vau acollir’ (Mt 25,35)” (n. 1). I continua indicant algunes actituds concretes que ha d’adoptar tota la comunitat envers un hoste: “que surtin a trobar-lo, mostrant-li el seu amor de totes les maneres;... que preguin junts i després es relacionin els uns amb els altres i intercanviïn el bes de pau” (n. 3), és a dir, que comparteixin amb l’hoste allò que tenen més estimat. Benet es refereix després a aquells que són hostes “especials”, dient: “tingui’s la màxima cura, especialment en l’acolliment dels pobres i dels pelegrins, perquè Crist és rebut més especialment en ells” (n. 15). Com a oblats, el vostre gran monestir és el món, la ciutat i el lloc de treball, perquè és allà

on sou cridats a ser models d’acolliment per a qualsevol que truqui a la vostra porta, i models d’amor preferencial pels pobres. Avui dia necessitem això tant com necessitem l’aire. És cert, perquè a vegades sembla que la nostra societat s’asfixia lentament en les cambres tancades de l’egoisme, l’individualisme i la indiferència.

Estimats germans i germanes, vull beneir el Senyor amb vosaltres pel gran patrimoni de santedat i saviesa del qual sou custodis, i us convido a continuar eixamplant el vostre cor i a confiar-lo cada dia a l’amor de Déu, sense deixar mai de cercar-lo, de donar testimoni d’ell amb entusiasme i d’acollir-lo en els més pobres que la vida us porta a trobar. Us ofereixo el meu agraïment més sincer per la vostra oblatió i us demano, si us plau, que us recordeu de pregar per mi.

ENS PARLA EL CONSILIARI

Jordi Castanyer Bachs

El 27 de març de 2020 el pare Jordi ens feia la primera d'un seguit de cartes que ha anat anomenant "cartes de comunió" i que hem anat rebent, per correu electrònic o per correu postal, tots els oblats a més d'una vintena de simpatitzants. Tretze en total, de moment. L'estructura de la carta sol ser sempre la mateixa: breu introducció, reflexió doctrinal –bíblica, litúrgica, benedictina... sovint en sintonia amb celebracions del moment–, comentari d'alguna notícia i alguna informació i, finalment, esment d'alguns textos adjunts a la carta. Ens ha semblat que no era sobrer, en aquest Acull!, copiar-hi algunes d'aquestes reflexions que sempre fa bo de recordar. I hi afegim, encara, finalment, l'homilia que el pare Jordi va fer en ocasió de les seves noces d'or de prevere (21-setembre-2025).

A partir de la col·lecta del diumenge XXVI (6 octubre 2023)

(...) Acabo aquesta carta compartint amb vosaltres una gran veritat teològica que m'heu sentit glossar més d'una vegada i que a mesura que envelleixo em plau cada vegada més de meditar, d'assaborir. I si ho faig ara és perquè m'ha acompanyat especialment aquesta setmana degut que era proclamada en l'oració col·lecta de diumenge passat: "Oh Déu, mai no manifesteu tant la vostra omnipotència com quan perdoneu i us compadiu." Les oracions pròpies

de molts diumenges són molt antigues; una primera afirmació sol precedir la petició, i aquesta del diumenge 26 durant l'any la trobo d'una enorme profunditat. Si preguntàvem a algun creient què volem dir quan diem que Déu és omnipotent, totpoderós, i fins si ens ho preguntàvem a nosaltres mateixos, la resposta seria molt probablement que Déu és creador, que va crear el món del no-res, que és capaç de ressuscitar, que té una saviesa infinita... L'oració litúrgica a què em refereixo ens diu que l'omnipotència de Déu rau en la compassió, en el perdó, en l'amor. No és primer la creació sinó l'amor. Déu no crea i, en un segon moment, estima allò creat; Déu crea perquè estima. Per això sant Pau pot escriure als efesis: "sigueu imitadors de Déu: viviu estimant" (5,1-2). Podria estendre-m'hi més, però ho deixo aquí. Em ve al record, encara, aquella eina, aquell instrument del treball espiritual, que ens dona sant Benet com a darrer remei davant del possible incompliment de tants que ens dona en el c. IV de la Regla: "no desesperar mai de la misericòrdia de Déu". Quin goig, quin consol!

La Transfiguració del Senyor (7 agost 2025)

Novament em dispenso a estar una estona amb tots vosaltres per mitjà del que he anat anomenant una "carta de comunió". Porta la

data d'avui, dijous, però la vaig començar diumenge amb el desig que la rebéssiu abans de la festa de la Transfiguració, que va ser ahir. Però ja ho veieu! Que hi estigueu ja avesats, a les meves demores, no em consola, francament; sí que em consola, de veritat, la vostra bona disposició a comprendre les meves limitacions. Gràcies.

I tot seguit passo a parlar-vos de la Transfiguració, festa que acabem de celebrar.

El relat de la Transfiguració del Senyor el trobem en tots tres evangelis sinòptics (Mt 17,1-9; Mc 9,2-10; Lc 9,28-36). El llegim cada any, en cadascun dels cicles litúrgics, el segon diumenge de Quaresma. Però així com aleshores l'accent és posat en el context de la passió i en l'itinerari cap a la Pasqua, ara, el 6 d'agost, la litúrgia

ens fa recordar, tot contemplant el misteri del Crist transfigurat, la condició definitiva vers la qual tots ens encaminem, i som invitats a considerar les realitats de la fe amb un esguard il·luminat per la mateixa esperança. En efecte, al terme d'una existència viscuda com a fills de Déu, el coneixerem tal com és. Així ho expressava el Prefaci de la festa (diferent del de Quaresma): “ell va voler revelar la seva glòria davant d'uns testimonis escollits, fent resplendir gloriosament el seu cos igual al nostre; així allunyava dels seus deixebles l'escàndol de la Creu, i anunciava que en tot el cos de l'Església es realitzaria la Transfiguració acomplerta en el seu cap”.

la Presentació i l'Anunciació del Senyor, la Visitació de la Mare de Déu, el Naixement i el Martiri de sant Joan Baptista. “Els monjos –com deia l'abat Josep Maria en ocasió dels 50 anys de professió d'un de nosaltres– sempre hem estimat la festa de la Transfiguració del Senyor perquè hem rebut una vocació especial a la pregària, a retirar-nos al lloc de silenci i de solitud que és el monestir per dedicar-nos a escoltar en la pregària la Paraula de Déu i per contemplar en la fe el misteri de Jesucrist, (...) i d'aquesta manera deixar que el nostre interior es vagi transformant i l'Esperit Sant ens vagi identificant amb Jesucrist, tot anhelant de veure'l cara a cara en la seva glòria

compartir les alegries i les tristeses de tanta gent, (...) per il·luminar-ho des de la fe i des de la pregària, particularment des de la vivència de la transfiguració que és cada Eucaristia”. I és per això que aquesta festa és particularment significativa per a fer la professió monàstica, tal com al llarg dels anys hem fet la majoria de monjos de Montserrat. Una festa centrada en la pregària (“Jesús pujà a la muntanya a pregar”), en l'escolta de la Paraula (“Aquest és el meu Fill, l'estimat, escolteu-lo”), en la contemplació de Jesús tot sol (“es prosternaren de front a terra... i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol”). Subratllo, encara, que l'Eucaristia que els oblats celebrem

La Transfiguració (Rafael)

És molt significatiu que l'escena bíblica de la Transfiguració tingui una festa litúrgica pròpia. No n'hi ha gaires que en tinguin, més enllà de les dels cicles nadalenc i pasqual: la Conversió de sant Pau,

de ressuscitat. No és, però, una vocació que ens desconnecti dels altres germans en la fe i ni de la humanitat entera. I, menys encara, en el cas de Montserrat, on hem rebut una missió d'acolliment, de

anualment prop de la festa de sant Benet del 21 de març a la catedral de Barcelona té lloc precisament –i no és casual– a la capella de la Transfiguració, amb un magnífic retaule amb aquesta escena, obra

gòtica de Bernat Martorell i que algú considera el millor que hi ha a la Seu barcelonina.

Em permeto, encara, compartir amb vosaltres dues de les 20 breus reflexions o meditacions que fa uns anys vaig escriure per a cadascun dels misteris del Rosari. La primera correspon al 4t dels misteris de la Llum (la Transfiguració del Senyor); la segona, ja que ben aviat celebrarem la solemnitat de l'Assumpció de la Mare de Déu, correspon al 4t misteri de Glòria:

Text bíblic (Mt 17,1-9): *Jesús es transfigurà davant d'ells; la seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum... Encara parlava, quan els cobrí un núvol lluminós, i una veu digué des del núvol: Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.*

Reflexió: Experiència inefable de la divinitat de Jesús, aquesta que feren Pere, Jaume i Joan. Sí, Jesús és el Fill estimat del Pare; aquell en qui es complau; escoltar-lo és escoltar Déu. Qui m'ha vist a mi, dirà a Felip, ha vist el Pare. Com devien recordar, aquells tres apòstols, aquest moment de llum, en veure a Getsemaní la humanitat sofrent, abatuda, de Jesús. Jesús, plenament Déu i plenament home. El drama del qui fa camí, tant se val si per muntanya o per mar, no és la

La Verge del Magnificat (S. Botticelli)

boira que enfosqueix l'horitzó sinó estar distret en les clarianes. Feu-me atent, Senyor, als moments de transfiguració.

Text bíblic (Ap 11,19; 12,1): *Aleshores es va obrir el temple de Déu que hi ha al cel. Llavors aparegué una dona que tenia el sol per vestit, amb la lluna sota els peus, i duïa al cap una corona de dotze estrelles.*

Reflexió: Heus ací Maria triomfant. Oh misteri inefable! En Maria veiem la imatge i la primícia de l'Església gloriosa; i, també, el model d'esperança certa i el consol del poble pelegrí. Triomf de Maria? Escoltem com canta: "La meua ànima magnifica el Senyor... celebra Déu que em salva..., ha mirat la petitesa de la seva serventa... el Totpoderós obra en mi meravelles...".

Triomf de la Gràcia! Triomf de la humilitat! I no és pas altrament que nosaltres, per gràcia de Déu, assolirem la glòria del cel. Per la vostra gràcia, Senyor, obriu-me a la humilitat triomfant.

Homilia en els 50 anys de prevere (21-setembre-2025)

Molt estimats germans:

Potser us pot semblar fora de lloc que comenci l'homilia dient-vos que Jesús és un provocador. Però ho dic. Si en sentir, en escoltar, les seves paràboles les trobem, sí, boniques, entranyables i tot, però no experimentem cap provocació, cap sotragueig interior, és que molt probablement no les hem enteses, no n'hem captat la punta, la intenció fonda que portava Jesús. Penseu, per exemple, en la d'aquell pare que tenia dos fills –solem anomenar-la la del fill pròdig, tot i que el veritable protagonista no és cap dels dos fills sinó el pare, ell sí realment pròdig de la seva única riquesa, l'amor, i no pas de l'enganyosa, els diners, que en un tres i no res el fill petit va malgastar estúpidament; i com se'n devien sentir, de provocats, els fariseus i els mestres de la Llei en adonar-se que Jesús els igualava al fill gran,

que ni tenia consciència de fill ni de germà— o penseu en la paràbola del bon samarità, que no solament fa molt més del que faria qualsevol dels oients, qualsevol de nosaltres (realment Déu fa el que no fa ningú, i per si per ventura algú ho inten-tava, nosaltres, els assenyats, li direm que es passa!

I és que Déu, en amor, es passa sempre!) sinó que a més Jesús, que s'adreça a un honorable mestre de la Llei, li posa com a exemple de bondat, de solidaritat, de compassió, no pas un sacerdot, sí, sí, precisament un sacerdot, ni un levita, encarregat del culte, que passen de llarg, sinó un samarità, mal vist dels jueus. Que és que no n'hi havia cap, de sacerdot o de levita bones persones, perquè Jesús els hagi de passar per la cara precisament un samarità? Ja són ganes de provocar! Provem-ho? Juguem-hi?: el ferit, l'atonyinat, potser dels nostres, veu que diversa gent passa de llarg: un prevere, sí precisament un prevere, potser un monjo, potser jo, potser un teòleg, potser un biblista o potser qualsevol de vosaltres que compartiu aquesta Eucaristia, tots anem passant de llarg per-què tenim coses més importants a fer, no cal ni dir-ho; però passa per allí, ens diu Jesús, un perdulari, un que no veiem mai a missa, un que no és dels nostres (ni religiosament, ni esportivament, ni políticament), un analfabet, i Jesús ens diu que és el qui s'hi atura, el qui se'n compadeix, el qui el cura; en una paraula, el qui l'estima. Què? ens sentim provocats? Jo, el primer. Doncs és això el que feia i continua fent Jesús. Res de bonic i entranyable; provocador, burxeta, buscador de les nostres pessigolles. La Paraula de Déu, que tenim tan sovint als llavis, ens ha de llaurar, germans, ens ha de sotraguejar, ens ha d'urgir, sobretot a nosaltres, tebis, incoherents, que tenim la

gosadia de dir-nos deixebles de Jesús, de dir-nos cristians.

He posat aquestes dos exemples perquè éssant Lluç, i només ell, el qui ens explica aquestes dues paràboles i és ell mateix el qui ens explica la que hem escoltat avui: la paràbola de l'administrador astut. Aquesta, més que entranyable i bonica segurament que la trobem estranya, potser escandalosa i tot: Jesús lloant l'administrador enxampat perquè malversava els diners del seu amo i, després, defraudant-lo novament rebaixant els deutes que hi tenien els seus clients. Hem de convenir que aquesta història d'un administrador infidel, trampós, que es passa de llest, podria figurar entre els fets diversos que lamentablement, vergonyosament, ocorren ara mateix i ben a prop nostre i arreu del món: fraus flagrants, documents falsificats, polítics tramposos, corruptes, sense oblidar sous escandalosos, quantitats enormes de diners, sempre enganyosos, dedicats a armament o a luxes ignominiosos, del tot abjectes.

No em cal dir noms, alguns dels quals potser admirem i tot! No, Jesús no lloa, de l'administrador astut, ni la infidelitat ni les trampes, sempre en profit propi. Lloa l'astúcia, la traça, l'habilitat que

Sant Lluç (El Greco)

demostra en els afers, per bruts que siguin, d'aquest mon. Naturalment, i com diu la continuació del text de sant Lluç que hem escoltat, els fariseus, que eren amics dels diners, van sentir tot això i es reien de Jesús. I nosaltres, ni que sigui en coses petites, potser arrossegats per l'avarícia, la cobdícia o la gasiveria? A la paràbola d'avui hi ha un corrupte i una colla que es deixen corrompre. És que no hi ha ni un pam de net! I nosaltres vivim immersos en aquest clima enrarit, hipòcrita; alerta, doncs, a deixar-nos-hi arrossegar. Els qui es mouen bé, hàbils, en aquest clima prou saben espavilar-se fins quan es veuen acorralats; en canvi als qui anem pel món com a deixebles de Jesús però força adormits, mancats d'iniciativa evangèlica, ens falta, com deia el papa Francesc, ser astuts des de l'Evangeli, ser solidàriament creatius a l'hora de buscar solucions bones per a nosaltres i per als altres. Encara que en sé la raó sempre m'ha sorprès que d'aquella operació financera destinada a donar aparença de legals als guanys obtinguts per mitjans foscos, delictius, se'n digui "blanquejar". Quina paradoxa: "blanquejar diner negre"; i tan tranquils, quan el que es fa és ennegrir-lo encara més. Si almenys els qui ho fan, o els qui ho fem, el donéssim als més pobres i desvalguts! Seríem igualment lladres, cosa blasmable, però no seria en profit propi. Que el que veiem arreu no és robar als rics per donar-ho als pobres sinó al revés: robar els pobres per inflar més els rics! Qui vulgui blanquejar el diner, ni que sigui adquirit fraudulentament, que el doni a Càritas!

Abans m'he referit a un possible prevere que en veure un apallissat, mig mort, passava de llarg per l'altra banda. Qui diu un prevere diu un cristià, qualsevol de

vosaltres. Puc ser jo, i ho he estat probablement alguna vegada. I ho dic avui que precisament fa 50 anys que el bisbe Jaume Camprodon, a petició de l'abat Cassià i de la meua molt estimada comunitat, em va ordenar sacerdot. Us en vull dir, en ocasió d'això, un parell de coses: no vaig pas demanar de formar part d'aquesta comunitat per esdevenir prevere; si d'alguna manera n'hagués sentit la vocació hauria hagut de proposar-ho a un bisbe, no pas a un abat. Venim a ser monjos; i un monjo, com a tal, dit sense matisos, té més de laic que de clergue. I no és el monjo el qui demana de ser diaca o prevere sinó que és l'abat, amb el seu consell, el qui proposa, el qui *crida* (cridar = *vocare*® vocació) un monjo al presbiterat. I és veritat que una comunitat monàstica com la nostra, amb notables responsabilitats pastorals i sacramentals, necessita força monjos que acceptin, com

un servei, esdevenir preveres. La segona cosa us concerneix a tots vosaltres, almenys a tots els batejats. Recordo que tot sagrament arrela en el baptisme, per més que el sagrament central, el més important, sigui l'eucaristia, que ara estem celebrant, en la qual tots els sagraments, i la vida cristiana mateixa, conflueixen. Recordo això, teològicament tan important, perquè pel fet de ser batejats, *immersos* en la mort i la resurrecció de Jesucrist –cal saber que l'original grec *baptízein* vol dir *immergir-se*– som partícips del seu sacerdoci. Jesucrist és el veritable sacerdot, [...], sant, innocent, immaculat" (He 5, 10; 6, 20; 7, 26), "únic mitjancer entre Deu i els homes" (1Tm 2, 5), i ell ha fet de l'Església, de la comunitat de batejats, "un reialme de sacerdots per al Déu i Pare seu" (Ap 1, 6; vegeu també 1Pe 2, 9). Tota la comunitat dels creients, doncs, és

sacerdotal; tal com se'ns diu en ser batejats, en ser ungits amb el sant Crisma, esdevenim membres de Crist, l'Ungit, sacerdot, profeta i rei per a la vida eterna. Hi ha, és clar, el sacerdoci ministerial, que és el que jo vaig rebre fa 50 anys, però cal afirmar que tot batejat participa de l'únic sacerdoci de Crist i, per tant, s'ha de sentir, perquè ho és en certa manera, intercessor entre Déu i els homes; sentir-se'n i, és clar, actuar conseqüentment, amb la pregària, amb la paraula i amb el testimoniatge. Ja ho veieu, ningú no se n'escapa, de la seva responsabilitat.

Finalment, encara, vull glossar la pintura que hi ha al recordatori d'aquesta celebració i que molts ja teniu. I dir-vos per què l'he escollida. Es tracta d'una de les escenes evangèliques més colpidores, més sorprenents: Jesús rentant els peus a Pere. Més enllà de ser un dels gestos de Jesús més

ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν,
ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους·
καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς. (Jn 13, 34)

Us dono un manament nou:
que us estimeu els uns als altres
tal com jo us he estimat. (Jn 13, 34)

JORDI CASTANYER I BACHS

*De mans del bisbe de Girona,
Jaume Camprodon,
vaig rebre l'ordenació presbiteral
a Montserrat
el 21 de setembre de 1975.
En donem gràcies a Déu.*

21 de setembre de 2025,
mil·lenari del monestir

impressionants i, tornem-hi, més provocatius, fins més escandalosos —el Senyor, el Mestre, el Guia, assumint la missió del servent, el Creador que s'abaixa davant la criatura—, trobo molt encertat que el pintor col·loqui en un angle del quadre el pa i el vi eucarístics. Aquesta vinculació plàstica entre l'Eucaristia i el rentament dels peus la trobo d'allò més suggeridora i d'una càrrega teològica de molt pes. En efecte, l'evangelista Joan, que no ens narra la institució de l'Eucaristia tal com sí que fan els tres sinòptics, és tanmateix l'únic que, en el marc del darrer Sopar, ens presenta Jesús rentant els peus als deixebles. La frase, el manament, que Lluç posa en llavis de Jesús i que repetim sempre que fem l'Eucaristia: “Feu això, que és el meu memorial” (22, 19) Joan la posa en llavis de Jesús, amb paraules semblants i també com a manament, just després d'haver

rentat els peus de tots: “Enteneu això que us he fet? Vosaltres em dieu Mestre i Senyor, i feu bé de dir-ho, perquè ho soc. Si, doncs, jo, que soc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres. Us he donat exemple, perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres” (13, 12-15). Eucaristia i Cari-tat, Enlairament a la Creu i Abaixament fins a fer-se No-res (vegeu Filipencs 2, 5-8), Culte i Vida, presència real del Crist a l'Altar i presència igualment real del Crist, el Senyor, en el Servei més abnegat, en l'Amor.

Deixem-nos tocar, germans, per la gràcia provocadora de Déu, deixem-nos llaurar a fons perquè la bona llavor que rebem no ens rellisqui sinó que ens penetri i fructifiqui.

Un darrer prec: son tants els dons rebuts que em cal agrair, tants i tants, però tants, que jo

em veig incapaç d'assumir sol l'indispensable agraïment; us prego, doncs, que m'hi ajudeu. L'Eucaristia, que com diu el nom mateix és acció de gràcies, ens hi ha d'ajudar.

EXCURSIÓ A MERITXELL I LA SEU D'URGELL

Teresa Maria Castanyer Bachs

El dissabte 14 de juny, una trentena d'oblats i simpatitzants van fer l'excursió de primavera, aquest any a Andorra i la Seu d'Urgell.

Com de costum es va sortir del carrer Aragó-Pau Claris, on tothom va ser puntual, de manera que a 2/4 de 8 empeníem la marxa. El conductor era en Marino, que ja ens havia acompanyat en algun viatge d'estiu. Mitjançant una connexió del mòbil del pare Jordi i la megafonia de l'autocar ens vam poder unir a les Laudes de Montserrat.

A Sallent es van afegir al grup tres viatgeres que venien de Vic, i vam continuar fins a l'àrea de servei del túnel del Cadí, per fer-hi una parada d'una mitja hora. I d'allà, directes al santuari de Meritxell, on es van incorporar a la colla quatre viatgers més, que venien de Tarragona i Terres de l'Ebre. Abans d'arribar a Meritxell, el pare Jordi havia llegit

Santuari de la Mare de Déu de Meritxell

alguna informació sobre el lloc. El que veiem avui, obra de l'arquitecte Ricard Bofill, es va inaugurar el 1976, quatre anys després de l'incendi que havia destruït l'edifici anterior. A Meritxell ens hi esperava el rector del santuari, Mn. Ramon Rossell, que ens va fer una breu explicació

abans de l'eucaristia celebrada pel pare Jordi.

A pocs metres del santuari nou hi ha l'església vella, que fa la funció de petit museu i que vam visitar acompanyats d'un guia, el mateix que després ens va explicar l'església de Sant Joan de Caselles, a la sortida del poble de Canillo. Aquesta església romànica conté una de les peces més singulars de l'art medieval, un Crist en majestat fet d'estuc i emmarcat per unes pintures al fresc. A l'altar hi ha un retaule del s. XVI dedicat a Sant Joan Evangelista, titular de l'església.

Vam deixar Andorra i ens vam dirigir a la Seu d'Urgell, concretament a la residència de la Sagrada Família, on vam dinar. I havent dinat, visita al Museu de la Catedral. Ens hi esperaven el director, Mn. Josep M. Mauri, i la conservadora, Teresa Font. Com que anàvem una mica justos de

Església vella de Meritxell

temps ens van fer una visita pels llocs més destacats del museu, on vam poder veure, entre altres peces, una casulla de seda del bisbe Sant Ermengol, una butlla del papa Silvestre II escrita sobre papir i una sèrie de setze grans olis sobre tela, del segle XVI, que representen profetes i patriarques.

Després, el claustre, amb tres ales romàniques i una del segle XVII, la capella de Sant Miquel i la catedral, un edifici totalment romànic i d'una considerable alçada. En la decoració de les columnes destaquen unes boles, algunes de les quals representen esquemàticament pans, caps, fruites o altres elements més o menys esfèrics, tot i que la majoria són simples esferes llises.

Acabada la visita al conjunt catedralici era l'hora de tornar a casa. Ens vam acomiadar dels quatre que havíem trobat a Meritxell i vam emprendre el retorn. Com al matí havíem fet a l'hora de Laudes, ens vam unir a les Vespres de Montserrat. I poc després, parada a Sallent, per dir adéu a les que anaven cap a Vic, i a quarts de 9 del vespre arribàvem al

Església de Sant Joan de Caselles

carrer Aragó, punt final de l'excursió.

Va ser una sortida molt aprofitada, en què vam conèixer llocs interessants, i en què hi va haver molta harmonia i companyonia. Algunes de les persones que participaven

per primera vegada en una excursió dels oblats van manifestar haver-s'hi trobat bé i amb ganes de repetir. Esperem, doncs, retrobar-nos en altres ocasions.

Claustre de la Catedral de la Seu d'Urgell

NOU ABAT PRIMAT

El 14 de setembre del 2024 va ser elegit com a nou abat Primat de la Confederació Benedictina el pare Jeremias Schröder, alemany. Substitueix el pare Gregory Polan, nord-americà, que ho era d'ençà del 2016

L'abat Jeremias, nascut el 1964, va professar com a monjo

de l'abadia de Sankt Ottilien el 1985, i el 1992 va ser ordenat prevere. Fa 25 anys la seva comunitat l'elegí abat del monestir. Actualment, a més, era l'abat President de la Congregació d'Ottilien. La residència habitual del Primat és al monestir romà de Sant Anselm.

NOU ABAT PRESIDENT

El 15 de setembre del 2024 el Capítol General de la Congregació Sublacense-Cassinesa, celebrat a Montserrat del 30 d'agost al 7 de setembre, va elegir com a nou abat de la Congregació el nostre monjo pare Ignasi Ma-

Fossas Colet. Va substituir l'abat Guillermo, colombià, que ho era d'ençà del 2016. Dos dies després de l'elecció el pare Ignasi va rebre la benedicció abacial.

L'abat Ignasi Maria va néixer el 1960 a Aiguafreda i va entrar al monestir el 1985. Va professar

el 1988 i el 2002 va ser ordenat de prevere. També ell té la residència a Roma, concretament al monestir de Sant Ambròs, on hi ha la Cúria de la Congregació, la qual està formada per uns setanta monestirs repartits per 24 països dels cinc continents.

ENTRADES I OBLACIONS

L'11 de desembre del 2022, dominica Gaudete, dins l'Eucaristia que vam celebrar al Cambril de la Mare de Déu, van fer l'oblació la **Montserrat Alavedra Farell**, de Castellbell i el Vilar, l'**Eulàlia Estrem Torras**, de Barcelona, la **Lenke Kovács**, de Reus, i la **Montserrat Salgado Galindo**, de Barcelona. Totes 4 havien fet l'entrada el 27 de març, dominica Laetare, d'aquell mateix any.

El 15 d'octubre del 2023, després de la Missa conventual, van fer l'acte d'entrada la **Maria Rosa Anfruns Garriga**, de Vic, en **Jaume Calmet Garcia**, de Tarragona, la **Carme Senpau Obach**, d'Olot, i en **Martí Terés i Rius**, de la Pobla de Cérvoles. Tots 4 van fer l'oblació dins l'Eucaristia

celebrada aquesta vegada a l'altar major, el 17 de març del 2024, diumenge Vè de Quaresma.

En la Dominica Gaudete del 2024, el 15 de desembre, van fer l'oblació la **Montserrat Alabart Castellví**, de Riba-roja d'Ebre, la **Blanca Goerlich Tío**, de València, i en **Joan Pujol Saderra**, de l'Ampolla. Ells 3, més la **Montserrat Massaguer Gudiol**, de Gurb, havien fet l'entrada aquell 17 de març del 2024 just abans de la celebració de l'Eucaristia a l'altar major.

Finalment, el 30 de març d'enguany, dominica Laetare, com fem habitualment al Cambril després de la Missa conventual, en una breu celebració, van fer l'entrada aquestes 10 persones: **Núria Fuertes Nieto**, de Sant

Boi de Llobregat, **Francisco Javier Gamboa Félix**, de Zacateas (Mèxic), el qual es va unir virtualment a la celebració des d'Estats Units, **Joan Garcia Caellas**, de Vilanova i la Geltrú, **Ferran Garcia Morales**, de Manresa, **Joaquim Molina Clota**, de Cervera, **Pere Pardo Sabartés**, de Barberà del Vallès, **Carme Riera Jordà**, de Lloret de Mar, **Marizol Ríos Chavarría**, de l'Hospitalet de Llobregat, **Olga Sánchez Plans**, de Sant Cugat del Vallès, i **Laura Velasco Almirón**, de Pineda de Mar. Vuit d'ells faran si Déu vol l'oblació el 14 de desembre; els altres dos, el 8 de gener de l'any vinent.

“Que a tots el Senyor els faci la gràcia
de viure l'Evangeli com el visqué sant Benet”

ELS NOSTRES DIFUNTS

OBLATS

Montserrat Muñoz Fonoll, de Barcelona (+ 20-IV-2022; obl.: 13-XII-1981)	(+ 27-IV-2023; obl.: 12-XII-1993)
Montserrat Carbonell Espier, de Vilanova i la Geltrú (+ 27-V-2022; obl.: 5-III-1978)	Eliseu Dasí Dasí, d'Albalat de la Ribera (+ 21-IX-2023; obl.: 12-V-2007)
Montserrat Fortuny Gay, de Barcelona (+ ?-IX-2022; obl.: 12-XII-1993)	Francesc Cortès Colomer, de Mataró (+ 9-I-2024; obl.: 11-XII-1994)
Mercè Cercós Fransí, de la Garriga (+ 20-IX-2022; obl.: 17-XII-1989)	Maria Vilà Riera, de Barcelona (+ 15-II-2024; obl.: 14-XII-1986)
Josep Ma Llauredó Salvat, de Maspujols (+ 19-X-2022; obl.: 11-XII-2005)	Montserrat Bach Carandell, de Barcelona (+ 19-III-2024; obl.: 31-II-1957)
Ma. Antònia Roviralta Ristol, de Sant Pere de Ribes (+ 2022; obl.: 12-XII-1999)	Maria Teresa Creus Garriga, de Barcelona (+ 13-IV-2024; obl.: 15-XII-1985)
Núria Rojals Miró, de Reus (+ 16-febrer-2023; obl.: 16-XII-1973)	Serafina Poch Blasco, de Sant Esteve Sesrovires (+ 10-VII-2024; obl.: 13-XII-1998)
Antoni de Vilalta Tresols, de Barcelona (13-IV-2023; obl.: 14-XII-2008)	Robert Llopis Montagud, d'Albalat de la Ribera (+ 11-VII-2025; obl.: 12-V-2007)
Ramon Borrell Ventosa, de Vilanova i la Geltrú	Maria Dolors Saguer Trias, de Barcelona (+ 13-VII-2025; obl.: 17-XII-2017)

NOTIFICACIONS

FAMILIARS

i algunes persones per alguna raó molt vinculades als oblats

Rosa Ribó Gay, cosina de la Montserrat Fortuny Gay (+ II-2022)	Sándor Kovács, pare de la Lenke Kovács (+ 31-III-2024)
Maria dels Àngels Bori i Vivas, carmelita, germana de la Pilar Bori (+ 5-III-2022)	Lluís Balliu, cunyat del pare Jordi (+ 6-II-2025)
Antonieta Salvat, mare d'en Josep Maria Llauradó (+ 13-VI-2022)	Francesc Terés Soler, pare d'en Martí Terés (+ 6-III-2025)
Francesc Castanyer Figueres, oncle del pare Jordi (+ 20-XI-2022)	Maria Mercè Torras Joseph, mare de l'Eulàlia Estrem (+ 12-IV-2025)
Maria Carme Saldes Mas, germana de l'Àurea (+ 13-XII-2022)	Epifanía Ríos, mare de la novícia Marizol Ríos (+ 5-V-2025)
Lisellenne Mayer-Spiess, tia del pare Jordi (+ 2-II-2023)	Gilbert Gisbert Calvo, pare de la Maria Carme Gisbert (+ 30-VI-2025)
Conxita Palomeras (+ 14-III-2023)	Jaume Calmet Gamundi, pare d'en Jaume Calmet (+ 9-VII-2025)
Mateu Santacana, prevere, germà de la Ma. Carme Santacana (+ 14-VI-2023)	
Pere Alavedra Puig, pare de la Montserrat Alavedra (+ 15-VIII-2023)	

OBLATS BENEDICTINS CALENDARI D'ACTIVITATS 2026

GENER

12-16 Inscripcions Trobada cap de setmana 31-1
31-1 febrer TROBADA intensiva **dedicada a Gaudí** (dissabte: 2/4 de 10, 1/4 d'una i 2/4 de 5; diumenge: 1/4 de 10)

FEBRER

16-20 Inscripcions Domínica Laetare
25-26-27 EUCARISTIA – Conferències quaresmals a Lestonnac (7 del vespre)

MARÇ

15 DOMÍNICA LAETARE
23-27 Inscripcions Regla B. – Trobada
28 EUCARISTIA a l'altar de Sant Benet de la catedral de Barcelona (11 del matí)

ABRIL

11-12 TROBADA intensiva **dedicada a Tolstoi** (dissabte: 2/4 de 10, 1/4 d'una i 2/4 de 5; diumenge: 1/4 de 10)

MAIG

4-9 Inscripcions Regla B. – Trobada /// Inscip. excursió de primavera (13 de juny)
7 EUCARISTIA – Conferència a Lestonnac (7 del vespre)
23-24 REGLA B. – TROBADA (dissabte: 1/4 d'una i 2/4 de 5; diumenge: 1/4 de 10)

JUNY

13 EXCURSIÓ de primavera

JULIOL

11 SOLEMNITAT DE SANT BENET – Trobada festiva a Montserrat

AGOST

17-21 Inscripcions Exercicis espirituals

SETEMBRE

9-13 EXERCICIS ESPIRITUALS a Montserrat (comencen dimecres a les 5 de la tarda)
29-5 **Octubre** VIATGE: Roma – Subiaco – Montecassino – Assís

OCTUBRE

29 **Setembre** VIATGE: Roma – Subiaco – Montecassino – Assís
5-9 Inscripcions Regla B. – Trobada
24-25 REGLA B. – TROBADA (dissabte: 1/4 d'una i 2/4 de 5; diumenge: 1/4 de 10)

NOVEMBRE

12 EUCARISTIA – Conferència a Lestonnac (7 del vespre)
23-27 Inscripcions Domínica Gaudete

DESEMBRE

13 DOMÍNICA GAUDETE

Inscripcions i tresoreria: 696 85 14 60 / oblatsdemontserrat@gmail.com
Presidenta: Montserrat Alavedra: 607 57 23 08 / alavedra2@gmail.com
Consiliari: Jordi Castanyer: 618 05 21 41 / jcastanyer@abadiamontserrat.net

ESCOLTA, FILL,
LES PRESCRIPCIONS DEL MESTRE,
PARA-HI L'ORELLA DEL COR,
I ACULL DE BON GRAT
L'EXHORTACIÓ DEL PARE AMORÓS
I POSA-LA EN PRÀCTICA.

(RB PRÒLEG, 1)

